

© Editura **cartea de buzunar**

Toate drepturile rezervate.

Orice reproducere, integrală sau parțială, prin orice mijloace, efectuată fără consimțământul editurii, este ilegală și constituie un delict sancționat de Legea Dreptului de Autor și de Codul Penal.

Coordonator: Dan Apostol SG R: Titel
Folea Secretar de redacție: Geta Vlaicu
Redactor: Rodica Bretin
Tehnoredactor: Cristian Dinu Coperta
I: Cristian Dinu

Director Marketing/Publicitate:
Georgeta Moldovan Consultant
redacțional: Tudor Octavian

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

CELAN, EUGEN • DOROBANȚU, ANDREI
Paranormalul - o știință a viitorului / Eugen
Celan, Andrei Dorobanțu București: Editura
cartea de buzunar ISBN 973-705-000-2
159.961

Editura **cartea de buzunar**

Str. Tokio, nr. 1, București, Sector 1
C.P. 135-O.P. 13
Tel.: 230.20.53, 230.20.52
Fax: 230.20.53
Mobil: 0744.379.859
E-mail: office@cdb.ro
www.carteadebuzunar.ro
www.cdb.ro
Contact: Titel Folea (SGR)

Difuzare:

Librăria NOI

Str. Comana, nr. 50, București, Sector 1
Tel/Fax: 222.89.84
E-mail: depozit@librarianoi.ro

NDC Grup 2000 SRL

P-ța Presei Libere, nr. 1, Casa Presei Libere,
Corp C, Parter, București, Sector 1 Tel.:
205.72.00 Fax: 205.72.20 E-mail:
office@ndc.ro

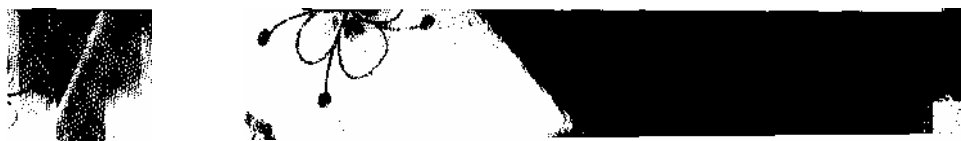
Tipărit la:

CoPrint

Tel.: 490.82.41 Fax:
490.82.43 E-mail:
vanzari@imp.ro

Editura PUNCT

Bd. Timișoara, nr. 139, București, Sector 6
Tel.: 211.58.04, 212.03.47 Fax: 212.03.48 E-
mail: paideia@fx.ro

UNIVERSUL INCOMPLET

Odată cu luarea în considerare cu seriozitate a studiilor din domeniul paranormalului s-a observat un lucru neașteptat: cunoașterea Universului pare a fi total incompletă.

Doi oameni de știință, unul arhicunoscut, fizicianul Albert Einstein, celălalt mai puțin, biologul J. B. S. Haldane, amândoi de o mare profunzime de gândire, au rostit două lucruri extraordinare. Einstein a spus la un moment dat: cel mai de neînțeles lucru privind Universul este că acesta este inteligibil. Haldane, la rândul său, a afirmat (text înscris pe unul din pereții Radio-observatorului astronomic de la Effelsberg, lângă Bonn): „Universul nu doar că este mai straniu decât ne imaginăm noi, el este mai straniu decât **ne putem noi** imagina”.

Trebuie să te fi ocupat timp îndelungat de științe cum sunt Fizica și Matematica, însumându-le cu Astronomia și Cosmologia, pentru a ajunge la o asemenea concluzie. Sunt acestea afirmații hazardate? Cunoaștem o parte infimă din Universul cel mare, care „ne înconjoară”. Și această cunoaștere nu este în nici un caz una directă. Ceea ce „vedem” cu instrumentele de observație actuale reprezintă o imagine a ceea ce a fost la momente de timp din ce în ce mai îndepărtate. Cunoaștem o parte destul de redusă din organismul nostru - cel puțin în ceea ce privește creierul uman, înțelegerea funcționării și performanțelor sale este destul de limitată, înțelegerea (ca să nu mai spunem, cunoașterea) subconștientului și inconștientului individual și colectiv sunt încă iluzorii. Situația este și mai interesantă atunci când coborâm „pe tărâmul” cuantic, subatomic. Aici, un principiu fundamental, cel al incertitudinii, spune că nu putem avea decât o cunoaștere parțială: fie ne mulțumim cu dinamica sistemului (cu vitezele particulelor elementare, de exemplu), fie cu statica acestuia, adică

„harta” pozițiilor acelorași particule. Niciodată însă cu amândouă. Dacă ne scufundăm în Cosmologie, șocul este și mai mare. Pentru că există un moment în istoria de 15 miliarde de ani a Universului, așa numita limită Planck, momentul 10^{-43} secunde, dincolo de care mintea omenească nu mai poate pătrunde. Atotputernicia gravitației deformează inclusiv spațiul și timpul, cele două categorii fundamentale pe care este clădită știința (și chiar cunoașterea) noastră actuală! Fără ele, nu avem... la ce să ne gândim! Și dacă mintea omenească nu poate pătrunde, atunci cine poate? Unde se află limitele de înțelegere ale minții noastre?

În felul acesta nu se poate spune că interesul pentru ceea ce numim (încă) paranormal sau parapsihologic, nu ar fi pe deplin justificat!

Cartea de față, ai cărei autori vin din domenii diferite, dar care la un moment dat s-au întâlnit în încercarea de a înțelege fenomene plasate „dincolo” de frontiera celor acceptate de știința tradițională, vă propune o incursiune într-o lume tot mai tulburată de apropieri nebănuite și neașteptate tocmai cu această știință „tradițională”, „oficială” care s-a ferit timp atât de îndelungat de ea. Lumea aceasta a fost numită paranormală. Pentru că este situată... dincolo de normal. De parcă ar putea cineva defini ce este normalul...

PARADOXURILE ȘTIINȚEI

Cine reproșează diferite „scăderi” prezentării și discuțiilor privind fenomenele paranormale, trebuie să fie conștient de numărul și amploarea paradoxurilor prezente în mai toate domeniile științei „tradiționale”.

Cât de „clară” este știința?

Nu o dată s-a întâmplat ca aceia care aveau ceva de reproșat para-psihologici, să invoce „claritatea” fenomenelor naturale, a celor fizice în particular. Nașterea Mecanicii Cuantice și a Teoriei Relativității au impus însă oamenilor de știință să-și schimbe radical concepții nezdruccinate de câteva sute de ani și pe care aveam destule motive să le credem veșnice. Și totuși precogniția sau telepatia, ca să luăm doar două dintre cele mai cunoscute parafenomene, au fost în continuare „ostracizate” în categoria fenomenelor nereproductibile și privite ca paradoxale față de cele pe care știința tradițională nu avea nici o dificultate în a le înțelege, descrie și explica. Sau cel puțin așa a părut la început...

^ **Dincolo de viteza luminii**

La viteze extrem de mari, apropiate de viteza luminii, se înregistrează o contracție a lungimilor și o dilatare a timpului. Totul „curge” diferit pentru doi observatori care se deplasează cu viteze relativiste unul față de celălalt, iar singurul „element comun” este distanța spațio-temporală care îi separă (metrica). Dacă aceasta este negativă, ceea ce înseamnă că viteza este mai mică decât viteza luminii, cei doi pot „face schimb de informații”. Când este pozitivă, nici un semnal cauzal nu-i poate uni - evenimentele sunt plasate „absolut aiurea” unul față de celălalt! În această lume cu patru dimensiuni, lumea lui Hermann Minkowski, în a cărei geometrie non-euclidiană există spațiu-timpul, funcționează principiul relativității, simultaneității și spațio-temporalității, principiu care a fost invocat de unii autori drept explicație a fenomenelor precognitive.

Există însă și speculațiile unor fizicieni, începând cu Feinberg, privind particulele cu masă imaginară, tahionii, care s-ar deplasa cu viteză mai mare decât viteza luminii. Aceasta le-ar conferi posibilitatea de a călători „înapoi în timp”. O călătorie care ar începe, paradoxal, cu mersul spre viitor și reîntoarcerea dinspre trecut spre prezent pe o traiectorie care ar închide circular curgerea temporală prezent-viitor-trecut-prezent, o posibilitate care ar putea sta la baza transmisiei mesajelor precognitive.

^ *Lumea lui Mobius*

Un alt model al fenomenelor de acest tip este avansat în 1973 de Steven Rosen, care pune în discuție cunoscuta bandă Mobius. O puteți realiza și dv. foarte simplu, luând o foaie de hârtie (sau tăind o fâșie mai lată din aceasta) și lipindu-i capetele, dar numai după ce... ați răsucit-o o dată! Veți observa că ați obținut un „obiect” extrem de interesant, pentru că are... o singură suprafață. Nu ca un cilindru gol pe dinăuntru, la care există o suprafață exterioară și una interioară, iar dacă „plimbați” un pion de șah pe el, de exemplu, trebuie să-l faceți „să sară” pentru a trece de pe o suprafață pe cealaltă. Pe suprafața (banda) lui Mobius, acest lucru nu este necesar. Pionul se poate „plimba” și ajunge fără nici o problemă... dincolo. Modelul topologic al benzii lui Mobius aproximează astfel conexiunea dintre trecut și viitor. Disjunția spațiu-timp care pare a fi depășită în fenomenele de clarviziune, premoniție și retroviziune își găsește explicația printr-o modelare geometrică în care evenimentele separate datorită plasării lor pe două suprafețe disjuncte (cazul inelului cilindric) sunt interconectate la aceeași hipersuprafață a unui continuum (banda lui Mobius) prin intermediul unei găuri a acesteia.

^ *Physis și Psyche*

Există și o generalizare în spațiu a acestei suprafețe, numită închiderea (sau „sticla”, cum spune George Gamow) lui Klein, după numele marelui matematician care a studiat-o, după cum există și alte generalizări în dimensiuni suplimentare, în această concepție, geometria Mobius-Klein sugerează o structură punctiformă a spațiului și timpului și reunește într-un singur tot conștientul și substratul său fizic purtător. Physis și Psyche ne sunt astfel relevate printr-o prismă care sincronizează realitatea lumii în

care trăim și în care sinteza lor ne definește ca indivizi. Clarviziunea și precogniția apar aici ca o ocurență naturală a unei continue autotransformări, într-o ierarhie de ordin superior a spațiului și timpului.

Unde se află universurile paralele?

În ciuda unor laborioase activități depuse pentru explicarea fenomenelor paranormale, incertitudinile teoretice continuă să persiste. Ipotezele emise până în prezent pot fi clasificate în șase grupe principale: teoriile sceptice, care consideră că aceste fenomene... nu au loc, ele fie putând fi explicate în mod natural, fie fiind fraude; explicații bazate pe posibilitatea reîntoarcerii în timp în cadrul teoriei einsteiniene; explicații bazate pe transmiterea unor semnale în ambele sensuri în timp; existența unor procese non-locale, guvernate de parametri ascunși, ca rezultat al proceselor cuantice; teorii fundamentate pe aspecte neuropsihologice ale indivizilor și, în sfârșit, teorii fundamentate pe existența unei forțe vitale, relevând posibilitatea supraviețuirii sufletului după moarte. Toate acestea nu pot elimina însă o serie de...

^ *Contradicții*

În primul rând, o teorie unitară, verificabilă experimental, încă nu există, deși la ora actuală posibilitatea unor viteze supraluminice a fost acceptată. S-a vorbit despre „interacțiunea la distanță” ca bază a fenomenelor parapsihologice. Ar putea exista „un fel” de telepatie și în cadrul lumii inanimate? Ipoteza aceasta nu mai pare chiar atât de hazardată, de vreme ce, începând din a doua jumătate a secolului 20 s-au pus în evidență asemenea interacții în domeniul particulelor subatomice! S-ar putea oare ca legile care guvernează efectele cuantice să-și impună prezența și într-un univers al fenomenelor paranormale?

^ *Spațiul fenomenelor PSI*

Se poate într-adevăr vorbi de un spațiu „special”, de un domeniu guvernat de legi proprii în care se desfășoară aceste fenomene. Multe din aceste legi sunt necunoscute sau, mai complicat, cunoscute parțial și deformat, din cauza „apropierilor” nu totdeauna oportune pe care le

facem cu legile ce stau la baza teoriilor care aparțin predominant domeniului fizicii.

Apare astfel o discrepanță evidentă, ca urmare a inadecvărilor impuse de o metodologie științifică în esență, dar nepotrivită sau potrivită doar parțial în cazul aplicării sale într-un domeniu complet diferit, în plus, unele limitări sunt derivate nu din legi cunoscute ale științei la un moment dat, ci din prejudecăți restrictive, elaborate în scopul demonstrării imposibilității producerii unor asemenea fenomene. Iar misterul devine și mai greu de explicat atunci când se încearcă discreditarea unor fapte experimentale cel puțin ciudate, cum ar fi modificarea valorii câmpului geomagnetic sau anihilarea unei raze laser de către persoane cu astfel de capacități, cum este cazul celebrei Nina Kulaghina.

X O paralelă surprinzătoare

Unul din aspectele esențiale ale fenomenelor PSI este legat de distorsiunile înregistrate în percepția spațială și temporală. Dar: teoriile fizicii cuantic-relativiste deschid perspectiva existenței reale a unei alte fețe a Universului, ascunsă vederii noastre și aparent contradictorie cu lumea universului newtonian, cu care ne-au obișnuit bunul simț, logica și fizica nerelativistă. De altfel, o privire mai atentă aruncată asupra universului psihologic și a celui parapsihologic ne face să constatăm o surprinzătoare paralelă cu cealaltă pereche - universul newtonian și cel einsteinian. Astfel, dacă primul, generat pe o treaptă de structură macroscopică, este guvernat și răspunde legilor universului newtonian, în schimb universul parapsihologic, care îl include pe primul ca un caz particular, ar putea fi supus și răspunde legilor cuantic-relativiste. În fapt, această ipoteză derivă din viziunea a două universuri paralele și concomitente într-o serie de ipostaze pe care structura noastră le încorporează dual, sub forma a două spațio-temporalități: cea newtoniană în cazul manifestărilor psihologice și cea cuantic-relativistă în cazul manifestărilor parapsihologice.

Fabrica realității

Gândirea rațională a servit dintotdeauna unui necesar control asupra imaginației omenești. Civilizația noastră actuală nu ar fi fost evident posibilă fără ea. Pe ea s-a fondat și ceea ce numim „metoda științifică”, al

cărei principiu central este unul dublu: „verificabilitatea” experimentală a oricărei afirmații sau descoperiri și „repetabilitatea” oricărei experiențe corect concepute. Ceea ce s-a aflat în afara acestor principii, „dincolo” de ele, a fost de cele mai multe ori desconsiderat sau, în cel mai bun caz, „expulzat” în domeniul fanteziei științifice. Dar iată că a venit și finalul de mileniu doi, cu o surpriză de proporții: reconsiderarea unor idei, unor elemente care până acum fuseseră acceptate doar în povestirile științifico-fantastice și studierea lor de către cei mai serioși și cunoscători oameni de știință. Unul dintre aceste elemente este existența universurilor paralele.

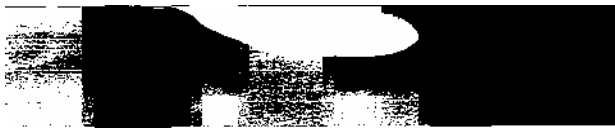
X Lumile multiple

Sir Martin Rees, Astronomul Regal al Marii Britanii, profesorul David Deutsch de la Universitatea Oxford și celebrul Stephen Hawking, deținătorul de astăzi al catedrei lui Isaac Newton la Universitatea Cambridge, sunt trei dintre cele mai impresionante nume care ilustrează teoria multiplicității universurilor. Iar ideea existenței acestora nu aparține vreunui romancier, ci este o consecință a unor teorii ale mecanicii cuantice. O interpretare care a câștigat tot mai mulți partizani în ultima vreme. Posibilitatea unei infinități de universuri paralele cu Universul nostru, spune David Deutsch, este una cu implicații extraordinare, pe care oamenii de știință ai prezentului ar trebui să înceapă să le studieze cu toată atenția, în fond, spune tot el, rolul fundamental al științei este tocmai de a ne face să înțelegem lumea în care trăim - „fabrica realității”...

^ Filiera computerelor

Așa apare la profesorul Deutsch, ca și la din ce în ce mai mulți fizicieni și cosmologi (inclusiv Hawking, Rees și un alt mare fizician și prieten al lor, Roger Penrose), conceptul de multivers - structura care înglobează toate universurile paralele posibile și existente.

David Deutsch merge însă și mai departe, cu o afirmație aproape șocantă (și ar trebui să ne întrebăm cum s-ar fi reacționat dacă ar fi fost făcută de un reprezentant „oficial” și recunoscut al studiului fenomenelor paranormale!). Aceasta se referă la lumea calculatoarelor cuantice, cele a

căror filosofic de construcție și funcționare nu se mai bazează pe logica bivalentă a calculatoarelor „normale”, ci pe multitudinea stărilor posibile ale lumii cuantice, o lume în care David Deutsch a avut contribuții de pionierat. Ei bine, el afirmă că există potențialul construirii unor asemenea calculatoare, care să funcționeze în legătură cu „perechi” ale lor aflate în universuri paralele!

^ **Inteligențe fără limite**

Inteligența artificială poate deveni astfel o realitate, în care aproape orice este posibil, chiar dacă uneori nu în sensul și în felul în care ne-am imaginat noi până acum. Călătoria în timp, de pildă, ar fi posibilă, atât în trecut, cât și în viitor, dar..., „one way”, cum se spune într-un cunoscut refren. Călătorii temporali ar putea ajunge în universuri diferite de al lor, dar nu se vor mai întoarce pentru a povesti ce au văzut, în cartea sa, David Deutsch încearcă să „demonteze” așa numitul model „paradigmatic” al științei, datorat lui Thomas Kuhn, cel care la începutul anilor 1960 publica celebra sa „**Structura revoluțiilor științifice**”, un model care în esență sa face imposibil progresul. Ajunși la un stadiu de dezvoltare a civilizației, culturii și gândirii omenesci la care ideea universurilor paralele nu mai poate fi respinsă cu un simplu gest al mâinii cuiva, realizăm totodată, împreună cu David Deutsch, că implicațiile pentru viitor ale acestei inteligențe colective fără limite trebuie luate în considerare inclusiv sub aspectele lor estetice și morale. Pentru că, vom vedea în curând, lucrurile par a fi și mai complicate...

Un univers pentru fiecare

De câte ori nu am auzit fiecare din noi expresia „s-a retras în lumea lui”, sau „trăiește în lumea ei”? Ea caracterizează indivizi care își construiesc un univers propriu, în granițele căruia se simt apărați de „lumea exterioară”. Dar iată că, din nou, știința vine cu o descoperire absolut șocantă: ceea ce am considerat până acum drept o figură de stil, se conturează tot mai mult ca o realitate efectivă. Una doar posibilă, deocamdată, dar care nu poate fi neglijată. S-ar putea ca pentru generațiile următoare termenul „univers” să nu mai reprezinte mare lucru și să vorbim mai curând de un multivers, în care co-există mai multe universuri...

^ **Hitler nu a existat și Elvis trăiește?**

Teoria propusă de profesorul David Deutsch de la Universitatea Oxford sugerează chiar că există un univers pentru fiecare posibilitate! Cu alte cuvinte, atunci când... nu suntem mulțumiți de un anumit eveniment, nu trebuie să ne facem prea multe probleme: pentru fiecare întâmplare, lucru, rezultat, există câte un univers! Un meteorit a lovit Terra, provocând dispariția dinozaurilor? Există un univers paralel în care acest lucru nu s-a întâmplat - fie meteoritul a ocolit Pământul și a lovit o altă planetă, încă în curs de formare, fie... nu a existat deloc. După cum există un univers în care Hitler a rezistat tentației să invadeze Rusia și astfel a câștigat cel de-Al Doilea Război Mondial, sau un altul în care nici nu a fost ales în Reichstag! Într-un univers paralel, Elvis trăiește încă, în altul România a câștigat Campionatul Mondial de Fotbal...

Simple fantezii? În ciuda aparenței, nu. Mecanica Cuantică, centenara ramură a fizicii, cunoaște destule asemenea cazuri, cum ar fi experimentul celor două fante prin care cade un fascicul de electroni și care permite numeroase interpretări - iar printre ele, una recurge la noțiunea de *Multivers*. Pe scurt, „figurile” obținute după ce electronii au trecut de cele două fante se pot explica simplu dacă acceptăm că fenomenele cuantice sunt rezultatul unei interacții... între universuri paralele! Un electron „de la noi” poate interacționa cu un electron dintr-un univers paralel!

> **Călătoria în timp**

Această teorie se poate aplica și la călătoria în timp, permițând ocolirea paradoxurilor. Călătorind înapoi în timp, o facem într-un univers creat anume în acest scop! Și care „trăiește” în paralel cu cel din care a venit călătorul, doar că aici totul este exact la fel ca în trecutul universului „original”! Călătorul poate face oricâte modificări - faptul că cele două universuri sunt paralele îl... „scutește” de orice paradoxuri. Tragedia lui Oedip nu ar mai exista astfel, căci Oedip poate să-și omoare tatăl și să se căsătorească cu mama sa **în trecut**, fără ca aceasta să-l afecteze pe Oedip cel real, căci respectivele întâmplări au loc în universul paralel, nu în cel de unde a venit Călătorul! Se poate sinucide, sau să-și distrugă propria mașină a timpului cu care a călătorit și nimeni nu va ști. O metodă foarte interesantă și eficientă de evitare a paradoxurilor!!

^ **Legături periculoase?**

Există și alternative, cum ar fi cea care prevede că un călător deplasându-se înapoi în timp urmează o linie de timp diferită și astfel este pur și simplu izolat de orice „intervenții” exterioare și, în consecință, de orice pericole.

Mai mult, un scriitor cu imaginația (și cultura generală, științifică și tehnică!) lui Michael Crichton concepe o posibilitate de a lega între ele două universuri paralele, prin intermediul așa-numitei „spume cuantice”, mici sfere de spațiu-timp rămase de pe vremea Big Bang-ului și „ascunse” în prezent în interiorul particulelor elementare. Posibilitatea care se întrevede, cel puțin la nivel teoretic, de a realiza contacte între diverse universuri, îi pune pe specialiști în situația de a apela la fizica relativistă a lui Einstein și la cea cuantică. Este o lume în care doar ne putem imagina ce se întâmplă. Și încă suficient de aproximativ...

Lumina pe care nimeni nu o vede

Una din dificultățile reale ale investigării fenomenelor paranormale este foarte simplu de formulat: o asemenea cercetare implică nu doar domenii diferite ale aceleiași științe, ci tehnici experimentale, metode și concepte din mai multe științe. Ceea ce presupune, ideal, ca fiecare cercetător să fie „antrenat” în cât mai multe domenii sau ca echipa de cercetare să fie una interdisciplinară. În particular, unul din cele mai intrigante aspecte cu care se confruntă biologia zilelor noastre, cu aplicații directe în parapsihologic, îl constituie bioradiațiile. Aici, emisiile denumite bioluminiscente, acoperind spectrul ultraviolet, cel vizibil și cel infra-roșu, ocupă un loc central. Iar descifrarea mecanismului transmiterii informației biologice pe canalele acestor purtătoare pare să explice unele dintre procesele neelucidate încă ale fenomenelor parapsihologice.

^ **Comitete și Comisii**

Încă de la începutul secolului trecut, o seamă de personalități ale cercetării parapsihologice au înființat societăți cum ar fi „Comite d'Etude de la Photographie Transcendentale” în Franța sau „Society for the Study of Supernormal Picture” în Anglia, având printre membrii lor fotografi profesioniști și

urmărind elucidarea enigmelor ridicate de fenomenul psihofotografiilor spiritiste. Care au fost făcute încă din 1914 în America, de către Hyslop și, după patru ani, de Carington. Iar dacă nu s-a reușit elucidarea mecanismului de producere a unor astfel de fotografii, un raport publicat în 1920 de cercetătorii englezi ajunge la o concluzie semnificativă: „*După multiple testări și examinări a mii de fotografii, suntem unanimi în opinia că rezultatele au fost obținute... în condiții de testare demne de toată încrederea, excluzând orice posibilități de fraudă*”. Cercetările vor lua însă un alt curs odată cu publicarea lucrării despre Ted Serios: interesul pentru fotografiile „psihice” este abandonat în favoarea „thoughtographiilor”, iar numele lui Fukurai revine în atenția generală ca inventator al procedeului.

>• „Comutatorul” necunoscut

Încercările de a depista energia implicată în producerea acestui fenomen au avut un insucces total. Cercetări aprofundate, utilizând EEG ca metodă de investigație, nu au putut pune în evidență nici o modificare detectabilă a activității sistemului nervos central. Diferitele metode de ecranare, montate de fizicieni, au „eliminat” și alte posibile surse, cum ar fi radiațiile UV, vizibile, X, alfa... Dr. J. Eisenbud, cel care 1-a investigat și pe Serios, avea să declare: „*Problema, prezentă de altfel în studiul tuturor fenomenelor PSI, este de a ne da seama, indiferent de modul fizic sau cvazifizic al cauzalității, ce trebuie **răsucit** pentru a putea fi implicat? A răspunde «mintea», este în întregime nesatisfăcător.*”

Are dreptate psihiatrul rus Krohalev să considere imaginile descrise de bolnavii cu halucinații vizuale ca fiind imagini virtuale ce pot fi captate pe filme ultrasensibile? Este într-adevăr posibilă „*percepția dermato-optică*”? Sunt reale, sau doar o simplă și ingenioasă păcăleală, capacitățile unor subiecți de a sesiza caractere grafice înscrise pe un suport de hârtie sau distincția între diferite culori sau descrierea unor obiecte plasate într-un mediu optic opac?

^ **Exista o stranie lumină...**

Și toate acestea înainte de a vorbi de prezența unui flux luminos sesizabil de subiecți traversând stări aflate la limita vieții! Tanatologia, domeniu care a debutat prin lucrările doctorilor K. Osis și ale celebrei Elisabeth

Kiibler-Ross, a ajuns la cunoștința marelui public în special datorită cărții lui Raymond Moody, „**Viața după viață**”. Toate cercetările efectuate pe această temă converg în a arăta că în parcurgerea diferitelor stadii ale manifestărilor la limita vieții, dominantă tabloului clinic înregistrat de pacient o formează sesizarea unei lumini deosebit de puternice ca intensitate, dar care nu deranjează privirea: un flux luminos însoțit de o stare de beatitudine!

Viața, așa cum o cunoaștem, se pare că nu se poate desfășura în afara unor procese adânc implicate în procesele vitale ale structurilor biologice constituite: cele biofotonice.

Multiplele universuri ale ființei umane

După atâtea mii de ani de când omul se *analizează* pe sine însuși, ajunsesem să credem că știm aproape tot ce se poate ști. Au apărut însă o seamă de fenomene care nu s-au „potrivit” în tiparele obișnuite. De la oameni ce își pot transmite gândurile, la alții care mișcă obiecte în văzul tuturor sau la cei care pot spune ce se va întâmpla peste o zi ori peste o oră. La început, astfel de lucruri fie au stârnit teamă, fie au fost respinse cu violență. Apoi au venit întrebările...

X Newtonian sau Einsteinian?

Momentul în care marele fizician Albert Einstein a oferit lumii Teoria Relativității (de fapt două teorii, cea specială și cea generală), a marcat înțelegerea faptului că trăim efectiv la intersecția dintre două universuri, dintre două lumi. Una este cea „obișnuită”, în care totul se întâmplă numai după legile pe care le-am învățat la școală, o lume pe care chiar dacă nu am înțeles-o în totalitatea ei, știm cum trebuie să procedăm pentru a o descifra.

Cealaltă lume însă este mai specială. Pentru că aici fenomenele se desfășoară la viteze extrem de mari, apropiate de viteza luminii. Iar lucrurile se petrec cu totul altfel. Apar paradoxuri, iar logica „normală”, bunul simț, de cele mai multe ori nu mai funcționează. Și acest „univers einsteinian”, care coexistă în fiecare din noi cu „universul newtonian”, poate să reprezinte cheia explicării fenomenelor parapsihologice.

> ***Timpul dilatat***

Realitatea universului nostru complex derivă din aceste două universuri incluse, paralele și concomitente, implementate în însăși structura noastră. El pare să explice fenomenologia și legile care guvernează atât dezvoltările psihologice, cât și cele parapsihologice. Gândiți-vă la așa numitul „paradox al gemenilor” - perceperea diferită a curgerii timpului de către doi gemeni, unul care rămâne pe Terra și celălalt aflat într-o navă ce se deplasează cu o viteză apropiată de cea a luminii. Pentru noi, aici pe pământ, acesta încetează a mai fi un paradox. Pe măsură ce îmbătrânim, timpul pare a se scurge tot mai repede. Pe de altă parte, știm că la viteze relativiste are loc o dilatare a timpului. Or, odată cu vârsta, procesele fiziologice și metabolice încetinesc, ca și cum întregul organism ar intra într-un timp dilatat. Asistăm astfel la o tendință de egalizare treptată și deci de apropiere a vitezelor de vehiculare a informațiilor. Ca o consecință, apare și modificarea percepției relative de curgere a timpului din ce în ce mai repede...

X Ferestre în univers

Astfel, dacă fenomenele universului psihologic, supunându-se legilor newtoniene, coexistă cu cele parapsihologice, structurate în același organism la nivelul universului cuantic-relativist și răspunzând legilor acestuia din urmă, ne putem explica de ce același organism este capabil, în funcție de o situație dată, să sesizeze atât continuum-ul spațio-temporalității newtoniene, cât și „distorsiuni” de tip cuantic-relativist, cum ar fi fenomenele pre și retro-cognitive, psihokinezia, clarviziunea, telepatia.

O a doua concluzie este că în același organism, aceste universuri sunt „separate” doar de un „perete”, prin spărturile, prin ferestrele, căruia ies la iveală manifestările parapsihologice. Dar: există într-adevăr canale de comunicare între cele două universuri din noi? Există. Și sunt evidente. Căci se vehiculează informații care călătoresc într-un cadru relativist, dar sunt recepționate într-unul newtonian. Cel mai evident sistem de acest tip al omului este cel optic. O seamă de experiențe, de efecte, cunoscute de aproape un secol, pot conduce la concluzii impresionante...

PARTEA NEVĂZUTA A CREIERULUI

Suntem obsedați de câte nu cunoaștem despre Univers, despre lumea subatomică, despre planetele mai mult sau mai puțin asemănătoare Terrei spre care (credem că) vom începe să ne îndreptăm la un moment dat și uităm că marile necunoscute sunt ceva mai aproape de noi. Una din cele mai tulburătoare este chiar creierul uman...

Nu există nimic paranormal în Univers, cu excepția înțelegerii limitate pe care o avem despre Natură", a spus doctorul Tom J. Chalko în anul 1997.

Greu de găsit un exemplu mai bun pentru ilustrarea celor spuse de j doctorul Chalko decât cunoașterea umană asupra unuia dintre cele mai ! apropiate „obiecte”: propriul nostru creier.

Atunci când am început acest capitol, am încercat senzația pe care probabil a avut-o primul om ce a realizat că Luna ne arată mereu aceeași față. Că rămânând „aici”, pe Pământ, o zonă importantă a Lunii ne va rămâne tot timpul necunoscută. Și ne-am întrebat ce fel de navă am putea utiliza pentru a arunca o privire „dincolo”...

Fotografiile soților Kirlian

Fotografia Kirlian este o metodă electrografică de obținere a unor imagini ale organismelor vii sau ale structurilor biotice prin intermediul curentului electric de înaltă tensiune și înaltă frecvență.

În fapt, efectul electrografic „descoperit” de soții Semion și Valentina Kirlian în anul 1939 constituie o... **redescoperire**, fără. ca autorii lui să fi avut cunoștință despre un fenomen de sensibilizare a plăcii fotografice de un impuls electric de înaltă tensiune și înaltă frecvență, aplicat structurilor investigate...

K

^ **începuturi... pariziene**

În anul 1896, experiențele dr. Jodko Narkiewich - lucrând la Paris în laboratoarele celebre ale dr. Baraduc - duc la descoperirea fenomenului amintit. Dr. Narkiewich a publicat în săptămânalul „**Rraj**”, sub titlul „Fotografia în serviciul psihologiei” primele imagini ale interacțiunii dintre doi subiecți umani aflați în raporturi de simpatie, comparativ cu alți doi, aflați în raporturi de antipatie. Pe imagini, în primul caz, apar efluvii luminescente ce sugerează un contact între vârfurile degetelor, în timp ce în al doilea caz efluviile imprimă o structură luminescentă ce separă vârfurile degetelor celor doi subiecți.

Procedura ca atare a fost denumită - încă din 1889 - „electrografie” de către celebrul Barthelemy Navratil, care își publică investigațiile în „**Jurnalul pentru Cercetări Matematice și Fizice**”, sub titlul „Noi generări de figuri electrice”. Primele lucrări în aceeași direcție fuseseră făcute încă din 1877 de Lichtenberg (cunoscute ca „figurile Lichtenberg”).

^ **Bariera secretului de stat**

Lucrând la repararea unor aparate medicale ce generau curenți electrici de focalizare, S. Kirilian constată fenomenul într-un mod independent! Astfel, în 1961, Semion Davidovici Kirlian și Valentina Kirliana publică în „**Jurnalul de Fotografie Științifică și Aplicată al URSS**” un articol în care este descris pentru prima dată procesul cunoscut astăzi ca „Fotografia Kirlian”. Metoda consta în plasarea unui obiect sau a unei părți dintr-un corp direct pe o hârtie fotografică și aplicarea apoi a unei tensiuni înalte (este deci evident cât de complicată este instalația, subiectul uman trebuind să fie asigurat împotriva oricărui accident!). Pe hârtia expusă se observă o „aură” strălucitoare în jurul respectivului obiect. Inițial, descoperirii i se face propagandă în cercuri restrânse de către un ziar moscovit, intrigat de noutatea fenomenului. Ulterior, cercetările soților Kirlian sunt continuate în secret la Universitatea de Stat Kazahă, ele dezvoltându-se mai ales datorită unor colaboratori ca dr. Adamenko și Iliuşin.

^ **O nouă fereastră**

Imaginile Kirlian, „aura” care se observă, sunt adeseori asociate cu produse ale „bioenergiei” și „bioplasmei”. Mai mult, diferiții fotografi Kirlian pretind că pe fotografiile se pot „citi” atât dispoziția subiectului, cât

și nivelul său de putere psihică. Apoi este cazul impresionantelor imagini în care, deși se taie o parte dintr-o frunză, aceasta apare întreagă - fantoma frunzei tăiate!

Studii asupra efectului Kirlian se desfășoară astăzi în întreaga lume. Dr. Thelma Moss de la Institutul de Neuropsihiatrie al Universității Californiei de la Los Angeles, împreună cu fostul ei student, Kendall Johnson, au ajuns la concluzia că fotografiile Kirlian sunt o fereastră către lumea bioenergiei. Alți cercetători le-au asociat cu telepatia, acupunctura și o serie întreagă de fenomene paranormale. Oricum, cei doi savanți americani consideră că fotografiile Kirlian pot furniza diagnostice în faze timpurii ale unor patologii grave.

În ceea ce privește aspectul lor cel mai interesant, adică originea fenomenului, imaginile Kirlian continuă să fie considerate de unii cercetători drept „simple” efecte electrice, reflectând starea psihică a subiectului. Iar alții, printre care Moss și Johnson, cred că ele reprezintă atât de căutatul „corp astral”...

Cât de bine ne cunoaștem creierul?

În cartea lor „**Partea nevăzută a creierului**”, doctorii Harry Oldfield și Roger Coghill sugerează că efectul observat în fotografiile Kirlian ar rezulta dintr-o puternică „descărcare Corona”, fiind cauzat de unde pulsatorii de înaltă frecvență. Concluzia: efectul se poate explica folosind noțiuni de fizică obișnuită, în același timp, profesorul William Tyler de la Universitatea Stanford afirmă că „fiecare organism sau substanță radiază și absoarbe energie prin intermediul unui câmp ondulatoriu unic, cu caracteristici specifice: geometrice, de frecvență și de radiație. Vii sau nu, toate formele materiei au în jurul lor un câmp măsurabil, cu extensie spațială”...

^ *Fotografii fără lumină*

Fotografiile Kirlian nu implică utilizarea vreunei surse de lumină. Ele se realizează folosind o placă metalică și un oscilator care să producă un câmp pulsatoriu de înaltă tensiune și cu frecvență variabilă. Sub acțiunea sa, corpul studiat emite electroni ce sunt disipați într-o emulsie fotografică,

așa cum s-ar întâmpla cu lumina obișnuită. Caracteristicile impulsului administrat constituie unul din parametrii importanți ai formării imaginilor electrografice. Culorile și umbrele vizibile în coroana înconjurătoare depind de tipul de film folosit.

Fotografiile Kirlian nu sunt în nici un caz un fals - toată lumea științifică este de acord cu asta. Problema asupra căreia nu există însă un consens rămâne: ce captează de fapt aceste fotografii?

X Un punct de vedere sceptic

Explicația cea mai plauzibilă pentru efectul Kirlian, acceptată și de cei care cred în fenomenele paranormale, ar fi un fel de „descărcare Corona” (cum se întâmplă în fulgere, în așa numitul „foc al Sf. Elm” sau în scânteele care se formează la vârful degetelor atunci când se merge desculț pe un covor). Tehnici similare au fost folosite de celebrul Nikola Tesla când, dorind să impresioneze la prezentarea unor noi descoperiri, făcea ca întregul său corp să devină luminos sau să îi zboare scântei de pe degete. O echipă de fizicieni și psihologi de la Universitatea Drexel, care a studiat ani de zile efectul Kirlian, a ajuns la concluzia că un rol determinant îl are gradul de umiditate al pielii sau al obiectului respectiv. Or, un asemenea principiu stă la baza detectorului de minciuni, știut fiind cum poziția noastră și nivelul de stres pot influența umezeala degetelor. Cercetătorii nu au putut în schimb observa efecte de fantomă (prezența pe fotografie a unei porțiuni amputate), ceea ce i-a dus la a afirma posibilitatea existenței unor reziduuri pe placa fotografică și inclusiv a unor adevărate fraude. Cei de la Universitatea Drexel susțin că nu există dovezi că vreo fotografie Kirlian ar fi datorată unor fenomene paranormale. Cele mai multe dintre posibilele sale aplicații sunt, după ei, supraestimate, în special...

^ Diagnosticile medicale

Se pare că fiecare organ fizic și fiecare funcție a complexului minte-corp omenesc își manifestă existența printr-un efect specific asupra aurei umane, efect consemnat prin utilizarea bioelectrografiei. Citirea aurei din jurul degetelor, de exemplu, poate permite detectarea unor disfuncții ale fiecărui organ din corp, cu mult înainte ca acestea să devină evidente.

De fapt, ce este aura? Ce este bioenergia? Dacă ar fi să dăm o definiție în termeni tehnici, am putea vorbi de un „câmp” atașat organismului nostru, care să ofere atât corpului, cât și minții omenеști posibilitatea să modifice în mod semnificativ și mai ales **conștient**, procesele care se desfășoară în plasma ionizată prezentă în jurul oricărei părți a corpului nostru. Iar vizualizarea acestui „câmp” sub forma unei aure, este legată de modul în care strălucește plasma. Natura exactă a câmpului constituie încă un obiect intensiv de studiu pentru fizicieni. Unele aspecte ale sale pot fi observate cu ochiul liber, dar numai de cei bine antrenați...

Frontierele inefabile

Am început să ne obișnuim să vorbim despre Multivers și nu despre Univers, despre lumi paralele, despre trecerea dintr-un spațiu în altul și dintr-un timp în altul. Și nu doar în paginile unor romane științifico-fantastice, ci în articole științifice scrise de cercetători renumiți și publicate în reviste de indiscutabil prestigiu. Și încă un detaliu, poate cel mai important: testările și modelele teoretice au ajuns să respecte cele mai drastice criterii ale unui experiment științific, în litera și spiritul acestora! Mai există însă o frontieră, cea dintre viață și moarte. Și iată că s-a recurs și aici la fotografia Kirlian, constatându-se că un obiect neînsuflit nu își schimbă aura decât în proporție de cel mult 2%. În timp ce ființele vii și-o pot schimba cu mare rapiditate și uneori într-un mod dramatic... Trăim concomitent în mai multe lumi, separate prin frontiere inefabile.

^ **Fizica vieții**

Obiectele însuflite își modifică aura cu o viteză remarcabilă... Cele neînsuflite - nu. Cercetătorii au astfel un instrument formidabil pentru a studia fizica vieții: bioelectrografia.

Aura este strălucirea electrofonică stimulată a unor fragmente ale corpului nostru. Capacitatea de a o citi pare a ne putea furniza informații despre mai mult decât corpul nostru. Recent s-a reușit prima fotografiere a unei chakre (cea a plexului solar) - chakrele fiind centrele de bioenergie pe care știau să le controleze yoghinii. Și se pare că toate funcțiile minții, inclusiv stările de conștientă alterată sau capacitățile telepatice și de

1

vindecare pot fi citite în aură. Așa pot fi supravegheate funcțiile complexe ale minții, oferindu-ni-se instrumente noi de studiere a comunicării directe dintre două „minți”. Și toate acestea folosind un echipament Kirlian modern care, de exemplu în studiul telepatiei, nu este influențat de distanța ce separă subiecții!

> **Inexplicabil pentru știință?**

Există efecte, fenomene, pe care fizica actuală nu le poate explica (în particular cele legate de aură, deși este evident vorba de fenomene pur fizice). Motivul? Majoritatea cercetătorilor actuali ignoră conștiința umană în perceperea realității. Un exemplu îl constituie variațiile (creșterile în intensitate) aurei unei picături de apă. Conform recentelor studii ale profesorului K. Korotkov (Sankt Petersburg), acest fenomen nu se poate explica fără a lua în considerare energia și vibrațiile proprii noastre conștiințe. Unele experimente, cum ar fi cele implicând aura apei, oferă dovezi indubitabile: când mintea este antrenată în mod corespunzător, ea poate modifica materia.

Apa are capacitatea de a-și „aminti” informație conștientă. Iată o afirmație tulburătoare. Și dacă ne gândim că apa nu este doar principalul „ingredient” al dietei noastre, dar și factorul responsabil pentru peste 70% din corpul nostru, nu mai pare surprinzător că bunăstarea noastră fizică poate fi influențată decisiv prin conștiința noastră și capacitatea de a ne concentra. Studiind lucrările grupului Korotkov se poate spune chiar că aura apei reprezintă una din cele mai clare dovezi privind capacitatea minții omeneste de a influența materia! Evident, atunci când este antrenată în acest scop. Cum se face un astfel de antrenament, reprezintă o cu totul altă problemă...

Este chiar atât de hazardat, de inacceptabil, de stupid să vorbim despre o asemenea interacție (al cărei rezultat să fie influența minții asupra materiei)? Nu ne vom grăbi cu un răspuns; mai curând vă vom oferi câteva repere de la care să vă formați propria părere.

Conform unor cercetări publicate la sfârșitul anilor 1970, Herbert Frolich, unul din marii fizicieni ai secolului 20, pionier al teoriilor și interpretărilor fundamentale ale superconductivității, arăta că există frecvențe de rezonanță, în jurul valorii de 10^{11} Hz, care pot fi excitate în creier, în

aceste condiții nu mai poate apărea vreun dubiu în privința posibilității interacției între un câmp legat de activitatea cerebrală (deci de minte) și orice alte câmpuri specifice sistemelor/obiectelor „exterioare materiei”. Mai mult, începând cu particulele elementare și terminând cu gândurile noastre, totul are o „latură” vibrațională. Modelul superstringurilor, cel mai important candidat la găsirea unei teorii care să explice tot ce se întâmplă în Natură (denumită TOE - Theory of Everything!) este bazat pe renunțarea la vechea imagine a particulelor ca puncte sau mici sfere elementare și prezentarea lor ca niște corzi care vibrează.

Forma, consistența și dimensiunea auri nu doar că se modifică semnificativ în timpul unor exerciții mentale conștiente, dar se pot și controla! (Cu un plus de eficiență în cazul concentrării față de „simpla” meditație. De remarcat că toate acestea se pot „citi” fără dificultate pe imaginile Kirlian).

Nu trebuie uitat că în tradiția aproape tuturor popoarelor există obiceiul (de multe ori, recomandarea obligatorie!) concentrării unor gânduri și sentimente pozitive asupra hranei înainte de a începe consumarea sa. Dincolo de diferitele justificări/motivații (manifestarea recunoștinței față de Dumnezeu, de Natură, de Univers), este evidentă intenția stabilirii unui echilibru între obiectul consumat și corpul care îl consumă.

X Secretul suprem

Revenind la apă, secretul vieții s-ar putea să fie legat de capacitatea acesteia de a înregistra, înmagazina și actualiza informație conștientă. S-ar putea ca anticele povești despre apa „vie” sau „binecuvântată”, cu proprietăți miraculoase, să aibă o solidă motivație științifică, pe care noile descoperiri ne vor permite într-o zi să o înțelegem.

Se afirmă adesea că strămoșii noștri din timpuri îndepărtate știau mai mult decât a descoperit știința secolului 20. Din păcate, o mare parte a acestei cunoașteri s-a pierdut: în cataclisme naturale, din cauza atitudinii barbare sau stupid-materialiste a multor generații de lideri politici, a doctrinelor și ritualurilor prin care s-a inoculat maselor teama necesară pentru a le putea controla.

Folosind aceeași tehnică Kirlian, se observă cum apa poate fi încărcată prin concentrarea conștientă a unei persoane. A **oricărei** persoane, deși

if~
P>

efectul este cu atât mai spectaculos cu cât aceasta este posesoarea unor disponibilități speciale și beneficiază de antrenamentul corespunzător. De exemplu, strălucirea bioenergetică a unei picături de apă încărcate biologic prin concentrarea conștientă timp de 10 minute a vindecătorului Allan Chumak (faimos în Rusia) este de 30 de ori mai puternică decât a unei picături normale. Exercițiile mentale pot modifica aura umană, grăbind autovindecarea. Deocamdată, de asemenea performanțe sunt capabili puțini oameni. Dar într-o zi s-ar putea să fie accesibile fiecăruia dintre noi...

Oricum, tehnologia Kirlian face posibilă evaluarea nivelului nostru de control asupra stărilor energetice și aurei noastre. Pe asemenea imagini se vede clar nu doar cât este de avansat acest control la marii vindecători, de exemplu, dar și cât de puternică poate fi transmiterea de către aceștia a gândurilor și energiei lor altor oameni.

„*Vindecarea spirituală*” se realizează prin transmiterea de informație între vindecător și subiect, fără să fie necesar vreun contact fizic. Este suficientă legătura telepatică, o comunicare directă între mințile a doi oameni - proces care, din nou, poate fi citit pe aură.

Motivul morții unei persoane poate fi stabilit datorită faptului că modificările aurei continuă și după moarte (conform celor studiate de Korotkov și publicate la sfârșitul anilor 1990 pentru încă 72 de ore). Adică exact cele trei zile prevăzute a fi lăsate să treacă între moartea clinică și înmormântare!

Haldane era convins că precursorii noștri știau despre viață și moarte mai mult decât ne putem imagina astăzi. Abia am început să întrezărim câte ceva din această știință pierdută. Rămâne de văzut când o vom recupera. Și mai ales, dacă...

Vizualizarea și citirea aurei

Aura oamenilor care interacționează cu obiecte cum ar fi medicamentele, cristalele, minereurile, pare a se modifica substanțial. Echipamentul Kirlian modern ne permite să cuantificăm asemenea efecte, mergând până la a ne putea antrena în depășirea esențială a capacităților noastre naturale...

În trecut ca și în vremurile noastre, oamenii au manifestat tendința de a califica drept „miracole” lucrurile pe care nu le pot înțelege. Aura însă, și informațiile conținute în ea, nu fac parte din această categorie. Capacitatea de vizualizare a aurelor nu este una recentă. Imagini ale unor mari conducători spirituali ai omenirii - cum ar fi Iisus sau Buddha - sunt prezentate totdeauna cu halouri aurii în jurul capului, dovadă că unii artiști au văzut dintotdeauna aura. Dar, așa cum semnalează dr. Cahlko, aceleași halouri se regăsesc și în cazul unor picturi descoperite în peșteri preistorice din Australia sau din alte locuri. Natura ne-a oferit deci mijloacele pentru a putea vedea aura - trebuie doar să știm cum să ne folosim simțurile și, mai ales, cum să le combinăm cu efortul nostru conștient în acest scop. Dr. Walter J. Kilner a realizat încă din 1911, în cadrul experimentelor sale de utilizare a aurei în scopuri medicale, un dispozitiv care permitea vizualizarea aurei și diverse procedee de sensibilizare a retinei, în 1979, dr. Caymaz Gültekin, președintele Asociației de Acupunctura și Cercetări Biofizice din Turcia, a descris și el o metodă deosebit de simplă de fotografiere a aurei, pe un film Roentgen obișnuit, sub forma unei arii de culoare neagră în exteriorul învelișului cutanat. Punând în spatele subiectului o cortină de mătase roșie și fotografiindu-l cu lumina soarelui iradiindu-i capul, se pot vedea culorile aurei. Ceea ce fusese posibil numai pentru clarvăzători, devine astfel accesibil oamenilor obișnuiți. Care vor observa cum zona albă a aurei este lărgită la subiecții sănătoși și îngustată la cei epuizați sau bătrâni.

De multe ori s-a afirmat că „avem ochi, dar nu vedem”. Nu ne rămâne decât să depășim acest stadiu. Iar dacă - spune tot dr. Chalko, care *nu* a beneficiat în mod *natural* de asemenea capacități - ceea ce vedem coincide cu ceea ce văd și alții, în special copiii, înseamnă că avem un dar natural ce trebuie acceptat, integrat în cunoașterea noastră și studiat în consecință. Am menționat copiii pentru că, până la vârsta de 5 ani, aceștia văd aurele (dacă îi vom observa cu atenție, vom remarca faptul că ei privesc spre noi deasupra capului nostru!). Și dacă aura unui străin este mult diferită de cea a părinților săi, reacția este una singură: plânsul. Refuzul contactului.

Aura este „**semnătura noastră spirituală**”. Cine are o aură luminoasă și curată este aproape sigur un om bun, în care poți avea încredere.

Pe de altă parte, o aură întunecată ne atrage atenția că „purtătorul” său trebuie să ridice multe semne de întrebare. A urma fără discernământ pe cineva cu o asemenea aură, indiferent despre ce fel de activitate este vorba, poate avea urmări negative, uneori ireparabile. Căci poate cel mai important lucru privind aura este faptul că ea **conține informație**. Aura omului - și **orice** om are o aură, mai slabă sau mai puternică - este în parte formată dintr-un câmp electromagnetic, cu toată plaja de frecvențe. **Citirea sa ne poate oferi informații despre bolile noastre, despre dereglările de funcționare, cu mult înainte ca acestea să se manifeste efectiv.** Analiza aurei poate furniza informații esențiale, de la structura propriului ADN și metabolism, până la activitatea conștientă superioară, inclusiv gândirea, creativitatea și emoțiile. Culorile aurei, în special ale celei din jurul capului, au semnificații speciale, putând „vorbi” despre gândurile persoanei respective, înainte ca acestea să fie exprimate verbal - uneori chiar diferind de ceea ce suntem lăsați să aflăm în acest fel. Spre deosebire de vorbe, aura și modificările sale nu pot minți. „Acolo” sunt înscrise intențiile și adevărata natură umană. Și când vom înțelege că aura este expusă „la liber”, că ne poate fi citită de oricine s-a antrenat să o facă, așa cum oricine ne observă și *apreciază* hainele cu care suntem îmbrăcați, ne vom controla cu mai multă atenție ceea ce spunem și chiar ceea ce gândim.

ENERGII LA GRANIȚELE LUMILOR

Trăim concomitent în mai multe lumi. Primim în permanență „semnale” de la acestea, deja cele mai multe on met măcar nu este imaginea pe care n-o o/r _^ f voltării sale - sau cel puțin așa

Ue piramidelor

În „fetica proporțiilor” „**” ~b»*â și arte”, Matyla Ghyka nota: „st. w. nomlicare, de la Herschell și de Marea Piramidă din astronomice

Egipt, au fost izbiți de remarcabile P ^ ^ ^ ^ inaedi- geodezice. După atâta vreme de la pr.m V ^ ^ ^ de b^e realizări a Antichității, ajungem să ne ^ ^ ^ ge poate Propne, i trebuie să ne uimească ^ M ^ caractéristici ale piramidei de afirma cu Oata certitudinea că mul e al ^ ^ ^ în %f să fie cunoscute, de dese ori a ^ P ^ ^

it, acum peste 4 000 de ani (după v ^ ^ ^ -1 2 mii de ani!), P^amida u. Ke^P ^ ^ ^ tima dintre cele șapte mmum al lumii * ^ ^ ^ început de secol 21, cu o P g ^ ^ ^ formantă la deosebit de dificil să se f ^ ^ ^ cu rfect

sale, Marea ^ 20 de tone fiecare ^ , ^ puternic încât puteau fi văzute la sută jg ^ iornetri depărtare.

construită și multe -., -^ a Marii ^ ^ ^ ^ aprinse. Egiptologii „tradi- alte a^ctf rămân încă subiecte de d» morminte; după extinderea țării, consideră că toate piramidele

studiilor la piramidele mai recent excavate în America de Sud, alți arheologi cred că o destinație alternativă ar fi putut fi cea de temple. Mai recent, o nouă teorie capătă adepți: piramidele ar fi putut servi drept rezervoare și chiar rezonatori energetici! O ipoteză sprijinită de faptul că o serie întreagă de scrieri ezoterice mențin vie ideea că în interiorul Marii Piramide s-ar găsi încăperi secrete, nedescoperite încă, unde s-ar afla neprețuite documente însumând o parte din cunoașterea Atlantidei dispărute. Și, la fel de actual ca interes pentru specialiști din diverse domenii, este și așa numitul „efect de piramidă”, legat într-un mod încă incomplet înțeleș de... energiile piramidelor.

Cercetări amănunțite au dovedit că în „Camera Regelui” se produce o evidentă concentrare energetică. Maximumul se înregistrează în locul unde se află amplasat sarcofagul faraonului. Procesul de focalizare debutează la nivelul tavanului camerei regale, ce acționează ca o lentilă convergentă. Piramida este astfel „plină” de energie vitală! Forma sa geometrică este mai puternic încărcată energetic decât aerul care ne înconjoară. Această formă pune în evidență un centru energetic, asemănător cu *chakrele*, centrele energetice ale corpului omenesc. O energie care are o frecvență cu atât mai înaltă, cu cât ne situăm mai aproape de vârful Piramidei.

„Moștenitoare”, se pare, a marilor piramide de cristal ale atlantiților, folosite de aceștia pentru ritualurile sacre, Marea Piramidă s-ar putea să fi avut intrarea „protejată” de un câmp energetic vibrațional ce trebuia să „recunoască” amprenta energetică a preotului ce avea acces înăuntru. Există o teorie care susține că frecvențele radiațiilor emise de Pământ și cele ale radiației cosmice „se amestecă” cu frecvențele Piramidei, rezultatul fiind o energie specială, proprie Marii Piramide.

Max Toth și Greg Nielsen, autorii incitantei cărți **„Puterea piramidelor”** spun: „Nu există nici o îndoială că fiecare civilizație care a construit piramide a făcut-o recurând la calcule matematice și astronomice elaborate și la o tehnică aproape de necrezut a prelucrării pietrei, în civilizații separate nu doar de mii de kilometri, ci și de milenii, pietre cântărind multe tone au fost plasate cu precizie în poziția ideală pentru înălțarea structurilor piramidale.” Concluzia se impune de la sine: știința și tehnica implicate în construirea piramidelor egiptene ne fac să ne gândim că au fost „predat” constructorilor de arhitecți din afara civilizațiilor respective!

Legende extrem de vechi vorbesc despre camere secrete care așteaptă să fie descoperite dedesubtul Marii Piramide. Acolo s-ar afla scrieri esențiale și obiecte miraculoase, provenind dintr-o perioadă îndepărtată a istoriei noastre. Când aceste camere vor fi descoperite ele vor dovedi în primul rând că piramidele au fost construite cu (multe) mii de ani înaintea datei atribuite astăzi de istorici.

Afirmația nu se rezumă la cele trei celebre piramide ale Dinastiei a IV-a, cele ale lui Keops, Kefren și Mikerinos (jumătatea mileniului trei înainte de Hristos, cândva între 2723 și 2563), ci și la altele, printre care piramida ce se crede că ar conține corpul mumificat al **Faraonului Akhenaton**. Locul special ocupat de el în istoria Egiptului ne face să reamintim că Akhenaton sau Akhenaten, al zecelea faraon al celei de-a XVIII-a dinastii, a fost numit și „faraonul eretic”, cel care a introdus temporar o religie monoteistă în Egipt, închinată zeului Aton, care personifica discul solar.

Egiptologii încearcă încă să descifreze misterul a ceea ce s-a întâmplat în timpul vieții faraonului Akhenaton - de ce nu, chiar în documentele îngropate la moartea sa, în mormântul unde s-ar găsi „dosare” esoterice. Dar nu vor deveni accesibile până când nu va veni momentul potrivit și nu vor fi de față oamenii care trebuie. „Oamenii care trebuie” și „momentul potrivit” sunt două expresii cu o semnificație foarte simplă: ambele se referă la acumularea unor cunoștințe și a unei înțelegeri care să fie suficiente pentru ca descoperitorilor să li se poată încredința cunoștințe esențiale supraviețuirii omenirii.

Manly P. Hall (1901-1990), una din figurile marcante ale esoterismului secolului 20, afirmă în cartea sa **„învățăturile secrete ale tuturor timpurilor”** că adevărații constructori ai piramidelor au fost atlanții, ajunși în Egipt după distrugerea lumii lor. Piramidele nu ar fi deci decât temple dedicate perpetuării cunoștințelor lor. Secrete esoterice au fost ascunse aici și, ca o măsură suplimentară de precauție, au fost scrise într-un limbaj simbolic: doar cei pregătiți pentru a le primi vor avea capacitatea de a le identifica, înțelege și, în consecință, de a le folosi.

Hali consideră că în adâncurile Marii Piramide se află ascunsă o profundă cunoaștere mistică, o sursă formidabilă de energii subtile, capabile să facă să progreseze lumea la nivelul atins de civilizația atlanta. Marea Piramidă ne „previne” asupra acestor lucruri nu doar prin coincidențele

cunoscute astăzi. Baza ei pătrată semnifică natura ca fundament. Unghiurile sale reprezintă cele patru fețe ale Cunoașterii: tăcerea, profunzimea inteligența, adevărul. Marginile de sud, nord, vest și est semnifică Frigul, Căldura, Întunericul și Lumina, iar laturile sale triunghiulare tripla putere spirituală.

Căderea Atlantidei s-a datorat - printre cei care susțin această idee se numără celebrul Edgar Cayce - teribilei corupții care se instaurase acolo, generată de dorința unora dintre preoți de a poseda o putere nelimitată. Atlantida a existat cu adevărat, fiind tot atât de reală ca în „**Crtttas**” - scrierea lui Platon. Punctul culminant al civilizației sale a fost atins în vremea când „zeii umblau la un loc cu oamenii”. Ce se va întâmpla în viitor? Se va repeta istoria? Sau vor apărea cei demni de a primi secretele scrierilor mistice și esoterice ascunse sub Marea Piramidă. Și dacă da, când se va întâmpla acest lucru? Și cine vor fi aceștia?

„Efectul de piramidă”

Faptul că o anumită formă a incintei în care se desfășoară un anume fenomen - provocat sau natural - îl poate favoriza sau defavoriza, este binecunoscut în știință. Unul din cele mai spectaculoase exemple îl reprezintă, din nou, Marea Piramidă a lui Keops. Încă din anul 1936, doi cercetători francezi, A. de Belizal și Leon Chaumery, au obținut un brevet pentru construirea unor „pile cosmomagnetice” care utilizează tocmai această energie de formă.

X Focul din centru

Acesta este înțelesul cuvântului „piramidă”! Și nu este o simplă metaforă, ci, după cum afirmă Patrick Flanagan, un asiduu cercetător al piramelor, cea mai îndelung căutată formă de energie, după cea biocosmică. El a mai descoperit că Piramida nu doar *acumulează* energie, ci o și radiază prin vârful ei, efectul fiind mai puternic atunci când vârful este ușor aplatizat, așa cum se întâmplă în cazul piramidei lui Keops. (Se crede că piramidele conțineau elemente de construcție care măreau considerabil capacitatea de înmagazinare energetică! Evident însă, piramidele egiptene au fost repetat vandalizate de-a lungul mileniilor...)

)> Descoperirea domnului Bovis

Ajungând în timpul unei vizite în Camera Regală, francezul Bovis a observat acolo o mulțime de cadavre de pisici și alte mici animale, intrate accidental în piramidă și care muriseră de inaniție. I s-a părut stupefiant că nu exista nici urmă de miros, iar corpurile nu se descompuseseră! Curiozitatea l-a făcut să disece câteva din aceste animale deshidratate și mumificate - totul se datora formei piramidei. Așa s-a născut ideea utilizării efectului și așa au apărut modelele „la scară” ale Marii Piramide, folosite în cele mai diverse scopuri, de la ascuțirea lamelor de ras - pentru care cehul Karel Drbal a obținut patentul cu numărul 91 304 - până la pasteurizarea laptelui și prepararea iaurtului și brânzeturilor speciale. Drbal a fost cel care a lansat ideea că „*există o relație dară între forma spațiului interior al Piramidei și procesele fizice, chimice și biologice care se desfășoară în acel spațiu*”. Pentru cercetătorul ceh era clar că forma de piramidă servește la acumularea unor energii electromagnetice sau chiar de origine necunoscută.

y Taine (încă) inaccesibile

După cum spune Manly P. Hall în „*învățăturile secrete ale tuturor timpurilor*”, piramidele ascund o profundă cunoaștere mistică, încă inaccesibilă, ea va fi dezvăluită celor care o pot înțelege și despre care există certitudinea că nu o vor folosi în interes personal...

Piramidele egiptene ar avea drept model piramidele de cristal ale Atlanților - o afirmație la fel de greu de respins cu argumente serioase, pe cât este de greu de susținut. Știm doar că preotul putea pătrunde înăuntru aplicându-și mâinile pe o zonă anume din zidul compact al piramidei. Drept rezultat, se deschidea în el o poartă de acces. Acești preoți sunt cei care, în momentul când s-a constatat iminența (și inevitabilitatea!) dispariției Atlantidei, au fost teleportați în câteva zone din lume, printre care Egiptul și America Centrală și de Sud. Ei au adus cunoștințele lor, inclusiv cele tehnologice, de care au beneficiat civilizațiile ce i-au adoptat, fără să știe cine erau de fapt. Când s-a întâmplat acest lucru? Greu de spus. „Epoca piramidelor” a înflorit în Egipt în a doua jumătate a Mileniului Trei î.Hr. (în perioada Dinastiilor III-VI), când s-au construit aproximativ 80 de piramide. (Multe dintre acestea au ajuns

ruine de nerecunoscut, fiind identificate și catalogate ca atare doar prin efortul deosebit al arheologilor.) Vorbeam însă despre speculațiile privind data mult mai veche a construirii piramidelor egiptene. Probabil că, de-a lungul celor aproape opt milenii scurse de la presupusa dispariție a Atlantidei până la debutul Dinastiei a III-a, ceea ce s-a construit sub directul control al urmașilor metropolei dispărute au fost tocmai etajele subterane, astăzi inaccesibile, ale piramidelor. Restul a fost completat... „la vedere”. Cea mai bună tehnică de a ascunde ceva! „Efectul Atlantida”, dacă există într-adevăr, este evident rezervat viitorului omenirii - celor pregătiți să-l înțeleagă și să folosească fără riscuri energiile subtile oferite de Piramide. Pe care le vom părăsi deocamdată, pentru a ne opri la o altă formă de manifestare a unor energii încă de neînțeles.

Când oamenii se ridică spre cer...

Unul din fenomenele cele mai spectaculoase ale paranormalității este cel al biogravitației, interesant mai ales prin aspectul său esențial: levitația. Cunoscut încă din antichitate, fenomenul a fost înregistrat în toate epocile civilizației, deși de multe ori a fost considerat rodul imaginației. Cu documentarea actuală însă, și tehnicile moderne de investigație, levitația a putut fi pusă în evidență la persoane care nu pot fi acuzate de fabulații! Participanții la un simpozion desfășurat cu doar câțiva ani în urmă la Lille au fost extrem de impresionați de prezentarea levitației de către un șaman african...

> De când se... „levitează”?

Mențiuni ale levitației se găsesc chiar în Biblie, cum ar fi înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos! Se cunosc și numeroși mistici creștini care, în stare de extaz, ajungeau să zboare prin aer pe distanțe apreciable. Printre martorii unor asemenea fenomene se numără persoane integre, cum a fost Papa Urban VIII (ale cărui mărturii privind levitațiile Părintelui Iosif de Copertine au fost utilizate ca documente în timpul procesului de canonizare a acestuia). Au fost consemnate și levitațiile unor persoane intrate în istoria parapsihologici, ca Tereza Neumann, Eusapia Paladino, Wili Schneider și Daniel Home, investigat de nu mai

puțin celebrul Șir William Crookes, cărora îi se adaugă spectaculoșii curieri ai Tibetului care, în stare de transă (mărturiile aparțin Alexandrei David-Neel) pot parcurge zilnic distanțe incredibile - și pe care scoaterea din transă de către un martor neatenț sau rău intenționat îi poate ucide.

V Cercetări în prag de secol 21

Fizicianul V. A. Bunin a „lansat” în 1960 termenul de biogravitație pentru a desemna astfel de fenomene; alții, cum ar fi Henri Coandă, au preferat să le considere manifestări de antigravitație. Oricum, interesul oamenilor de știință pentru ele a existat dintotdeauna, așa cum se vede și din cartea profesorului A.P. Dubrov (*„Contemporary problems of Parapsychology. Parapsychological Research on the Verge of the Twenty First Century. Brief Essay.” Publ. House of L. L. Vasilyev Fund of Parapsychology, 1998*), care reia discuția asupra extinderii conceptului de biogravitație, atribuindu-1 unor câmpuri conformaționale, proprii structurilor biologice, dotate cu proprietăți cvasigravitaționale. Cartea este dedicată problemelor majore ale parapsihologice moderne, inclusiv biogravitația, bioatracția și biocomunicarea între om și celule. Cuprinde și un comentariu al metodelor de studiu al fenomenelor PSI, acordând o atenție deosebită controlului stărilor de conștientă în vederea realizării unor „obiective” paranormale. Printre subiectele abordate întâlnim teme care pot deveni subiecte „oficiale” de cercetare în secolul 21: profilul individual al asimetrice funcționale, nivelul percepției extrasenzoriale, contactele la distanță între un inductor și un receptor...

În particular, o temă care reunește cunoștințele și studiile cele mai avansate de fiziologie și fizică cuantică pentru a descrie crearea unui adevărat creier virtual prin sincronizarea frecvențelor activității bioelectrice și interacțiunea transpersonală care rezultă, sau rolul fizicii cuantice în studiul fenomenelor parapsihologice și importanța conștiinței în studiul fenomenelor naturale, anunță posibila transformare a parapsihologice într-o nouă paradigmă științifică a mileniului trei.

^ Gravitație-Antigravitație

În ciuda mărturiilor lui William Crookes, destui cercetători refuză să admită o demonstrație asemeni celei în care Daniel Dunglas Home s-a ridicat și a ieșit pe o fereastră a camerei, a zburat deasupra Londrei și a

TU

reintrat în cameră pe o altă fereastră. Dispuși să accepte demonstrații de antigravitație cu ajutorul unor instalații fizice, oamenii nu le pot accepta cu aceeași ușurință când sunt realizate de alți oameni. Și totuși, niște cameramani germani au înregistrat pe peliculă în 1984 un vraci african, Nana Owako (din Togo) care, după ce meditase o zi întreagă în mijlocul unui cerc din frunze și crengi uscate cărora li s-a dat foc, a fost văzut cum, din mijlocul flăcărilor, se ridică în aer. A rămas suspendat aproximativ un minut, apoi a căzut pe pământ. Analiza filmului de către diverși specialiști nu a putut detecta nici o fraudă, nici un truc folosit la filmare...

Energiile subtile

Într-o importantă monografie a profesorului de radiologie și radioterapie de la Spitalul Institutului Karolinska, Bjorn Nordenstrom, se prezenta observația că, în jurul focarelor tumorilor pulmonare apare o „aură coronară”, fără nici un corespondent în vreo modificare anatomo-morfologică a focarului neoplazic. Pornind de aici, se constată că întregul organism uman este împânzit de o rețea bine structurată de circuite, de canale de transport a energiei electrice de origine biologică. Activând aceste circuite se produce o activare a circulației energetice, făcând posibile vindecări ale diverselor alterații. Lucrările prof. Nordenstrom pun în concordanță concepțiile fundamentale ale fiziologiei și medicinei aparținând celor două lumi atât de diferite: cea occidentală și cea orientală. Este un pas înainte, spre înțelegerea unor energii „neobișnuite” pentru sistemul de gândire și cercetare al Vestului: *energiile subtile*.

^ întrebări decisive

O serie recentă de conferințe dedicate influenței mentale la distanță asupra sistemelor vii propune câteva întrebări fundamentale pentru viitor: poate o minte să afecteze o alta în mod direct ? Ce rol ar juca energiile subtile în astfel de procese? Începe fizica modernă să indice drumul spre o serie de câmpuri încă „necartografiate”, asociate conștiinței și intenționalității? În mod evident interdisciplinare, asemenea întrebări necesită o echipă formată din oameni de știință - fizicieni, neurobiologi, medici, biochimiști -, experți în tehnologie și parapsihologi.

^ Forțele secrete ale anticilor

Încă din antichitate se vorbește despre o „forță vitală”, o „energie vitală creatoare”, specifică ființelor vii. Egiptenii o numeau *KA* și considerau că era creată la naștere, rămânând asociată individului ca un „dublu spiritual” al său. După moarte, *KA* nu dispare, ci „pătrunde” în viața de dincolo. Hindușii au *PRANA*. Pentru chinezi, baza invizibilă a tuturor fenomenelor și a vieții se găsește într-un câmp de energie subtilă denumită *QI* (un concept cu o vechime de peste 7 000 de ani) o forță misterioasă, inepuizabilă și omniprezentă. Milioane de chinezi recurg zilnic la *Qigong*, un complex de exerciții destinate potențării *QI*, care combină meditația cu mișcările corporale. Dinamică, ambiguă, universală, fundamentală, aflată la originea oricărei manifestări din lumea vie, *QI* ar putea fi echivalată cu forța unică despre care fizicienii cred că a dominat Universul în momentul Big Bang-ului. Indiferent de numele pe care i 1-au dat, oamenii au crezut dintotdeauna că în corpul nostru se află o formă specială de energie ce multiplică în noi...

X Energia primordială

Există într-adevăr în corpul omenesc o asemenea energie? Coloana vertebrală se termină cu un os triunghiular denumit *Sacrum*. Latinii îl numeau „Os *Sacrum*”. Grecii antici îi spuneau „*Hieron Osteon*”, ceea ce înseamnă același lucru și subliniau că trebuie să fie ultimul os care să se distrugă atunci când corpul este ars. Ei îi atribuiau puteri supranaturale, la fel ca și vechii egipteni, care îl considerau „sediul” unei puteri speciale, „înfășurată” aici, ca într-o bobină, se află energia primordială simbolizată în lumea occidentală prin semnul Vărsătorului și prin cel al Sfântului Graal, depozitarul apei vieții, „înfășurat ca o bobină” se spune în sanscrită, „*Kundal*”. De unde numele de Kundalini pentru energia primordială care așteaptă să fie trezită în corpul fiecărei ființe omenești...

Kundalini - forța care se poate trezi

În concepțiile extrem-orientale, diferitele rețele energetice ale corpului omenesc se află în strânsă dependență morfologică și funcțională cu șapte arii circumscrie și denumite *chakre*. Acestea nu doar guvernează

circulația energiei vitale, dar *realizează* legătura între organismul biologic și Cosmos. Sunt adevărate porți prin care se face schimbul energetic în dublu sens. Încercând să investigheze conceptele legate de practicile yoghinice, cercetarea biomedicală constată cu surprindere că fenomene considerate până de curând ca aparținând unor practici ezoterice dintr-un anumit spațiu al paranormalului, pot fi abordate și cercetate cu mijloacele pe care știința le pune la dispoziție.

^ **Puterea șarpelui**

Înfășurat, răsucit ca un șarpe, Kundalini, cel care are drept menire să hrănească arborele vieții aflat în interiorul fiecăruia dintre noi, este menționat încă din Upanișade. Lui i se atribuie în orice sistem Yoga sediul cunoașterii absolute. Conștienta prezenței acestei energii primordiale este considerată de toți înțelepții drept cunoașterea cea mai înaltă. Imaginea sa, încolăcit ca un arc, transmite tocmai acest sentiment de energie potențială, nefolosită, de rezervor energetic aflat la baza coloanei vertebrale, în unele scrieri clasice, Kundalini este privit sub cele trei manifestări ale sale: de energie universală, de funcție energizantă a complexului corp-minte și sub forma conștientiei care le include pe amândouă și asigură legătura între ele. „*Kundalini este una din cele mai mari energii*” spune Gyaneshwara, născut în 1275, și continuă: „*întregul corp al celui care caută începe să strălucească la trezirea lui Kundalini și impuritățile corpului dispar...*”

^ **Cui i se deschide lumea?**

Descris de Lao Tse în „*Tao Te Ching*” drept „*Spiritul Văii*”, un microcosmos nemuritor aflat în interiorul ființei noastre, care ne leagă cu Divinitatea, Kundalini poate fi recunoscut în toate culturile și la toți marii făuritori de religii. Este prezent de-a lungul „*căii de mijloc*” descrisă de Buddha drept accesul în Nirvana; este șarpele lui Mercur, simbolul alchimic al metamorfozei psihice; simbolul vindecării la Esculap.

În „*Coran*”, Profetul Mahomed se referă la „*mâinile care vorbesc*” în ziua renașterii noastre, iar trezirea lui Kundalini înregistrează un flux de energie sub formă de vibrații care aduc o senzație de rece în palme. Moise vede un rug aprins și, din voia lui Dumnezeu, toiagul său se transformă în șarpe...

> **Trezirea**

Simptomele fizice, psihice, emoționale, pot fi dramatice pentru oricine. O trezire a lui Kundalini duce la transformări fundamentale, acoperind întregul spectru fiziologic, mental, spiritual. Prin corp se pune în mișcare o energie intensă, ce poate înlătura toate blocajele psihice și chiar să redeschidă accesul la amintiri și emoții asociate cu traume și răni uitate. Deseori sunt generate activități fiziologice neobișnuite, cu simptome aleatorii, apărând și dispărând fără cauză evidentă și nerăspunzând nici unui tratament medical. Se pot instala stări emoționale inexplicabile și se pot declanșa experiențe extrasenzoriale. Capacitățile psihice pot cunoaște deschideri neașteptate, de la vederea auzelor și performanțe psihokinetice, la precogniție și telepatie. Cel în care se trezește Kundalini își poate descoperi incredibile capacități de vindecare. Realizând că există încă „teritorii neexplorate ale minții”, oamenii de știință contemporani dedică conferințe științifice multidisciplinare analizei unor fenomene și tehnici despre care se vorbește de câteva mii de ani, dar care nu au fost cercetate cum se cuvine...

^ **Start mistice ale conștiinței**

Este cunoscut și des folosit termenul de stări alterate de conștiință. Dar problemele de diagnostic sunt departe de a fi simple. Pentru că se poate ca o persoană să prezinte simptome extrem de asemănătoare, chiar identice, cu psihozele, maniile, depresiile, cu schizofrenia sau cu o serie de comportări la frontiera tulburărilor de personalitate - dar cauza să fie alta. Să nu fie vorba de o patologie, ci de instalarea unor asemenea stări în urma unor „alarme spirituale”. Și este greu de spus ce efect poate avea în astfel de cazuri recurgerea la metodele obișnuite și, mai ales, la administrarea de medicamente. Dacă asemenea stări generate de explozii de spiritualitate sunt reale, atunci starea de conștiință alterată în care ajunge individul se deosebește esențial de stările patologice prin sentimentul de pace și seninătate care se instalează, prin percepția directă a unității lumii și printr-o înțelegere directă și superioară a fenomenelor la care avem acces.

INVAZIA PSIHIKĂ

*O realitate de care eram conștienți de destul de multă vreme, chiar dacă nu toți, este cea a agresiunii psihice la care suntem supuși fără încetare și prin mijloace din ce în ce mai sofisticate. Faptul că, deși toți îi suntem victime, nu toți am conștientizat agresiunea, această **nonunanimitate** este poate unul din lucrurile cele mai bune întâmplate rasei umane și care, într-un fel, a reușit să contribuie la supraviețuirea sa!*

O nouă formă de război?

Este un truism să afirmăm că trăim istorie! Mai mult: în cadrul actualei noastre istorii, prinși în lupta pentru existența cotidiană, scăpăm din vedere faptul că, deși aparent pacea este instalată în spațiul limitat în care trăim, suntem conectați prin multiple fire nevăzute la o bătălie care se dă în spațiul orizontului nostru imediat. Suntem conștienți de nenumăratele victime ale conflagrațiilor armate, dar scăpăm din vedere un alt fel de război, în care suntem nemijlocit implicați. Care se poartă cu o categorie de arme mult mai insidioase, care nu provoacă moartea adversarului, ci manipularea și anihilarea acestuia. Arme capabile să agreseze adversarul fără ca acesta să-și dea seama de actul agresiunii. Arme delimitate de un domeniu de cercetare aparte, cel al paranormalului.

^ O noua accepțiune

Paranormalul trebuie înțeles aici în sens pur statistic: ca o categorie de fenomene și evenimente aparținând unei normalități absolut obiective, care se produc însă în timp și spațiu cu o frecvență mult mai scăzută decât fenomenele definite drept „normale”. Nici reproductibilitatea lor nu este la nivelul celei a fenomenelor obișnuite, ea fiind guvernată de legi pe care le cunoaștem doar parțial sau, uneori, de loc. Alteori, cel mult intuim aceste legi, ceea ce nu înseamnă ca faptele „paranormale” să fie

înlăturate din atenția noastră. Motivul îl constituie nu doar existența lor obiectivă, ci și aplicațiile practice care pot decurge din aceasta.

^ Război parapsihologic?

Încă din Antichitate se apela la practici ținând de domeniul „paranormalului” pentru a obține avantaje atât în spațiul de desfășurare a conflagrației, cât și în fazele de pregătire (obținând, de exemplu, cât mai multe informații asupra viitoarei confruntări). Odată cu dezvoltarea științelor și tehnologiei, aceste tehnici s-au rafinat, ajungându-se ca în zilele noastre ele să fie studiate de rețele de instituții de cercetare care urmăresc crearea de arme, tehnici și tehnologii neconvenționale. Războiul nu doar că există, dar el a intrat într-o nouă eră a dezvoltării sale, diversele puteri militare încercând să tragă foloase imediate de pe urma bătăliilor ce se poartă în acest domeniu. Maiorul Iuri Chernishev, din armata rusă, vorbea în 1997 despre armele „PSI” care sunt răspândite pe tot globul, printre ele aflându-se puternice generatoare psihotronice - ce produc unde electromagnetice de mare intensitate care pot fi transmise prin linii telefonice, TV, rețele radio, conducte de aprovizionare și lămpi cu incandescență -, generatoare autonome operând în banda de 10-150 Hz - și care la frecvențe de 10-20 Hz generează oscilații în domeniul infrasunetelor, capabile să distrugă orice creatură vie și, în sfârșit, generatoare menite să paralizaze sistemul nervos al insectelor, cu aceeași aplicabilitate în cazul oamenilor.

^ Tehnică și (para)psihologie

Subliminal este un termen despre care se vorbește încă foarte puțin, dar care există efectiv, cu toate consecințele sale, unele de-a dreptul funește. Japonezii pot înregistra mesaje vocale la frecvențe infrajoase peste înregistrări muzicale, detectabile însă de subconștientul uman, iar rușii au anunțat că au recurs la această tehnică pentru a reduce alcoolismul și fumatul! În domeniul vizual se procedează similar: pe fiecare al 25-lea cadru al unui film se înregistrează un mesaj care este destinat exclusiv subconștientului. Vă imaginați ce se poate întâmpla când „mesajele” înscrise în acest fel sunt destinate cu totul altor scopuri decât reeducarea băutorilor sau fumătorilor înrăiți?! Aceeași tehnică se poate folosi pentru

a influența audiența unui post de televiziune sau un operator de calculator. Cine stăpânește azi tehnicile de ESP - percepție extrasenzorială - poate determina condiția și proprietățile obiectelor fără a fi necesar contactul cu acestea sau „citirea gândurilor” celor vizați! Clarviziunea, pe de altă parte, face posibilă vederea efectivă a unor obiecte situate dincolo de lumea vizibilului, calitate ideală pentru acțiuni de spionaj. Ca și telepatia, esențială în operații militare sub acoperire pentru că poate furniza informații prin simpla transmisie a gândurilor, fără vreun suport material. Telekinezia permite manipularea unor obiecte fizice folosindu-se forța gândului, în timp ce psihokinezia înseamnă interferarea cu gândurile altora - ce își poate dori mai mult un comandant aflat în fața unei misiuni dificile la nivel strategic sau tactic! Care ar putea în felul acesta să influențeze atât armamentul și sistemele de control, cât și luptătorii din tabăra adversă...

Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier

Nu toți reprezentanții cercetătorilor științifici se situează pe barica-dele investigării paranormalului - o parte dintre ei îl consideră în afara ortodoxiei științifice și îl combat. Unii se mulțumesc să nu îl ia în considerare, dar există și o a treia categorie, ce se plasează pe pozițiile investigării sale cu toate mijloacele pe care cercetarea științifică tradițională le poate pune la dispoziție. Interesant este că, mai ales după ce Karl Arbal, inginer ceh, lansase într-o revistă de radiotehnică termenul de *psihotronica* (cel de *parapsihologic* fiind introdus în 1889 de către Max Dessoir), de multe ori progresele cele mai interesante au aparținut lumii (aparent) izolate în spatele Cortinei de Fier...

j

{ ^ O conferință la Moscova

Cine nu își amintește anul 1968! Anul intrării armate a țărilor socialiste-surori (cu excepția României) în Cehoslovacia. Primăvara de la Praga amenința „stabilitatea” lagărului socialist... în același an însă, înainte de trist-celebra zi de 21 august, în luna iunie, o canadiancă, Sheila Ostrander, și o americană, Lynn Schroeder, erau invitate să participe la o conferință privind ESP - Percepția Extrasenzorială, care se ținea la

Moscova. Invitația venea din partea unui tânăr entuziast, Eduard Naumov (avea 36 de ani) și era aproape uluitoare: cu câțiva ani mai devreme, doar pronunțarea cuvântului „parapsihologie” i-ar fi trimis pe toți în Siberia! URSS se deschisese, incredibil, pentru acest tip de cercetări. „Deschiderea” sovietică de la mijlocul anilor 1960 le-a încurajat pe cele două cercetătoare să le scrie savanților sovietici. Spre surpriza lor, scrisorile au primit răspunsuri: o adevărată avalanșă de informații despre cercetările PSI din URSS! Invitația lui Naumov era doar ultimul act în această incredibilă întâmplare, încurajate, Sheila Ostrander și Lynn Schroeder s-au dus apoi și în Bulgaria, dar aici conferința... s-a sfârșit înainte de a începe și de-abia s-au putut refugia la Praga, de unde au plecat cu câteva zile înainte ca tancurile sovietice să intre pe străzile Orașului de Aur. „Aventurile” celor două cercetătoare au devenit subiectul unei cărți apărute în 1971, în care erau prezentate, multe dintre ele în premieră, *descoperirile psihice* din spatele Cortinei de Fier. „Dezghetu” din țările de est a dus la scrierea acestei **„Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier”**. Deși nu a fost un adevărat *best seller* pentru publicul larg, cartea a devenit totuși, în timp, o lucrare clasică a genului.

^ **Impact real**

De ce? Pentru că lumea avea în față o nouă perspectivă, după primele experimente și rezultate din anii '50 ale dr. Rhine de la Universitatea Duke. În 1971 autoarele renunțaseră la stilul arid, plin de termeni statistici, adoptat (evident, și ca o măsură de precauție - lucrurile erau prea la început!) de către Rhine. Publicarea **„Descoperirilor Psihice în Spatele Cortinei de Fier”** făcea ca totul să apară surprinzător de real: rasa umană ajungea să contemple un viitor absolut fantastic, dar în același timp paralizant. Motivul era simplu: ceea ce „aflaseră” cele două autoare în spatele Cortinei de Fier sugera că noile descoperiri puteau transforma lumea întreagă într-un paradis, dacă erau folosite corect, dar în caz contrar puteau aduce infernul pe Pământ.

^ **Revelații... neobservate**

Cele două autoare devin celebre. Publică a doua ediție a cărții, scurtând titlul la **„Descoperiri Psihice”**. Motivația noului volum: informațiile secrete care devin disponibile după încheierea războiului rece.

Revenite în actualitate, Ostrander și Schroeder publică (1991) a treia carte: „**Supermemorii**”, cu o prefață a lui Uri Geller. Impactul mediatic este minim. Cum s-a întâmplat și în alte situații (în cazul OZN-urilor, de exemplu), s-a spus imediat că era vorba de o camuflare a realității sub un senzațional nejustificat! Degeaba pretinde Uri Geller că toată puterea lui a primit-o de la extraterestri. Degeaba a declarat Stansfield Turner în 1977 la o conferință de presă că CIA avea un program operațional de parapsihologic. Cine să le creadă pe cele două autoare? Și totuși, într-un capitol din „**Descoperirile Psihice**” ele au descris, în stilul lor propriu, drama experimentelor unui specialist electrician și ale soției sale, din Krasnodar, pe țărmul Mării Negre, experimente care aduc pentru prima oară, prin această carte, în dicționarele lumii termeni cum ar fi „corpul energetic” și „corpul bioplasmatic”. Cei doi erau, evident, Semyon și Valentina Kirlian... Iar una din cele mai importante aplicații ale descoperirii lor a fost noua perspectivă pe care au oferit-o asupra milenarei tehnici chineze a acupuncturii: chirurgul rus Mihail Gaikin a arătat că aurele colorate prezente pe fotografiile soților Kirlian „erup” din... punctele de acupunctura ale corpului omenesc!

Ostrander și Schroeder sunt astfel primele care fac cunoscut în lume numele lui Kirlian. Și tot ele mai au la activ o altă premieră: Karel Drbal, un inginer ceh de radio-televiziune care descoperise că, punându-și lamele de ras în interiorul unor copii la scară redusă ale mării Piramide a lui Keops, acestea... se ascuțeau singure. Speculații despre semnificația straniilor dimensiuni ale Marii Piramide existaseră desigur și înainte. Dar capacitatea aceleiași structuri piramidale, atunci când este perfect orientată pe axa nord-sud, de a focaliza o subtilă energie cosmică, refăcând structurile cristaline ale corpurilor, devenea cunoscută de-abia acum...

^ **Domnul inventator Pavlita**

Imaginați-vă o masă pe care sunt așezate niște obiecte metalice cu forme stranii, de parcă fuseseră realizate de Picasso - cum aveau să le descrie Ostrander și Schroeder. Imaginați-vă doi oameni care... se uită la ele. Le privesc intens, mutându-și privirea de la unul la altul conform unei scheme ușor detectabile de orice observator extern. Cei doi sunt inventatorul Robert Pavlita (director pentru proiectare al unei uzine cehe

de textile) și fiica sa, Janna. Scena, prezentată într-un film documentar realizat de un important studio din Cehoslovacia, reda momentul în care cei doi... încărcau energetic corpurile metalice!

Secretul concentrării de energie, susținea Pavlita, se află în forma corpurilor! Odată ce încărcarea s-a terminat, micile corpuri metalice au fost folosite pentru a pune în mișcare rotoare, pentru a atrage obiecte nemetalice, pentru a grăbi viteza de creștere a plantelor din semințe sau chiar pentru purificarea apelor reziduale. Pentru a le încărca s-a folosit deci energia psihică a celor doi, tată și fiică, acea energie care, de-a lungul anilor și la diverse popoare, s-a numit prana, chi, energie vitală, magnetism animal, forță odică, forță eterică, orgone (Reich) sau, în timpuri moderne, energie bioplasmatică și psihotronică. Unii dintre participanți au putut merge acasă la Pavlita, unde au asistat la demonstrații făcute de inventator și de Janna. Care s-a oferit drept „cobai”, supunându-se acțiunii generatoarelor psihotronice. Dacă acestea se dovediseră capabile să omoare niște muște, focalizate asupra Jannei, au făcut-o să-și piardă capacitatea de orientare spațială și să intre într-o stare de confuzie și amețală...

Oricât de teribile sunt armele secolului 20, de la bomba atomică la cele chimice și bacteriologice, ceea ce se prefigurează pentru secolele care vin pare un adevărat coșmar. Ceea ce face total credibilă dezvoltarea unui fost general KGB (Kalugin) că Yuri Andropov a dat ordin explicit să se continue și să se dezvolte cercetările pentru realizarea de armament psihic. Și fonduri: 500 de milioane de ruble! Un ofițer CIA sub acoperire a relatat că a identificat peste 20 de laboratoare ultrasecrete, active încă din anii 1970. Generatoarele supersofisticate de tip Pavlita erau doar unul din „produsele” lor...

Mulțumesc pentru amintirile Dv.!

fii

Chiar și adversarii parapsihologici vor recunoaște una din „contribuțiile” cele mai interesante ale acesteia: oameni și metode efective care să realizeze „accesul” în singura lume pe care încă o mai credem „rezervată” fiecăruia dintre noi - mintea omenească. S-a pus astfel o întrebare de-a dreptul cutremurătoare: **„Pot fi mințile oamenilor controlate?”**

Răspunsul afirmativ nu mai este contestat de nimeni. Problema este alta. Aproape fără excepție, cercetătorii din fosta URSS își afirmau speranța că descoperirile pe care le făcuseră vor fi folosite în scopuri benefice omenirii, ceea ce i-a determinat să se implice în acțiuni de spionaj și contraspionaj; chiar dacă erau perfect conștienți că aceleași capacități mentale puteau fi folosite pentru crearea de arme distrugătoare - cum s-a întâmplat la nivelul KGB și la cel al CIA.

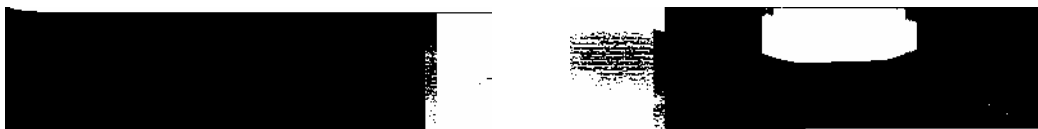
Experimentele finanțate din surse secrete ale ambelor țări au fost motivate de importante descoperiri psihice. Și de „nevoia” celor două superputeri... de a se urmări una pe alta. Conform aprecierilor unor surse americane (o comisie de evaluare a Congresului SUA a fost condusă de congressman-ul Al Gore, care a păstrat un constant interes pentru problemele psihice), a existat o permanentă competiție între cele două superputeri pe parcursul războiului rece, existând premisele ca ele să fi devenit... parteneri la ora actuală, așa cum se întâmplă în domeniul programelor spațiale.

X Legătura este stabilită!

În versiunea originală a lucrării „*Descoperiri psihice*” se menționează uluitoarea capacitate a sovieticilor de a controla prin telepatie comportarea și conștiința oamenilor, în capitolul despre șocul telepatic („*The telepathic knockout*”) sunt descrise niște experimente din anul 1924, în care specialiști sovietici induceau subiecților o transă hipnotică și îi trezeau la distanțe de mii de kilometri de locul de plecare! Ceea ce urma era clar: un control total prin sugestie, ducând la îndeplinirea oricărui ordin. O tehnică despre care s-a aflat imediat, fiind preluată de CIA și, probabil, de alte servicii secrete.

^ Dizolvarea memoriei

Unul din aspectele cele mai tulburătoare din carte rămâne cel prezentat în capitolul „*Supermemoria*”, unde se dau detalii despre programul american denumit EDOM - Electronic Dissolution Of Memory. Prin blocarea acetilcolinei, un neurotransmițător, și prin intervenția electronică în corpul bioplasmatic, s-a reușit dizolvarea electronică a memoriei și transformarea individului într-un automat amnezic, într-un zombie. O tehnică

ce a permis „asigurarea” unor foști superagenți secreți retrași, neutralizați astfel. Aceleași tehnici au fost utilizate în experimente cel puțin bizare privind memoria, efectuate asupra unor bolnavi psihic, deținuți, prizonieri, dar și voluntari care au știut foarte bine la ce se supun, un program desfășurat în anii 1960 și stopat printr-o decizie a Congresului SUA în anul 1976.

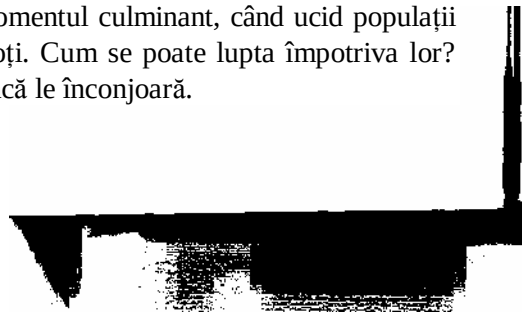
^ „Oferta” *personalităților multiple*

Cele mai senzaționale experimente în domeniul memoriei au fost probabil cele inspirate de tulburările înglobate sub titlul de „personalitate multiplă”. Recent, au fost dezvăluite experimente americane de „însămânțare artificială” a mai multor personalități în același corp, fiecare cu „banca sa de memorie”, inaccesibilă personalității „conlocuitoare”. Un medic din CIA, Gil Jensen, ar fi creat astfel o personalitate, Ariene Grant, în corpul unei celebre topmodel a anilor '50-'60, Candy Jones, prin hipnoză și droguri care modificau memoria. Super-antrenată ca spion, reflexele-memorie ale Arlenei erau declanșate prin apeluri telefonice în timpul turneelor de prezentare ale frumoasei sale „gazde”, Jones îndeplinindu-și astfel sarcinile secrete, de care nu era conștientă.

Totul devenea posibil datorită programului de Control Intracerebral Radio-Hipnotic, bazat, se pare, pe descoperirile sovietice privind manipularea electromagnetică a corpului bioplasmatic. Inutil de subliniat că nici sub cea mai grea tortură, personalitatea primară nu poate accesa banca de date a celeilalte personalități...

Indetectabil?

Spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, cercetări tehnologico-științifice avansate au permis declanșarea unui nou tip de conflagrație: „războiul invizibil”, întregi populații „inamice” au putut fi cucerite... fără ca acestea să-și dea măcar seama că începuse vreun război! Există arme invizibile, a căror existență viitoarele victime nici măcar nu o bănuiesc. Ele nu pot fi detectate nici în momentul culminant, cânducid populații întregi sau le transformă în roboți. Cum se poate lupta împotriva lor? Înlăturând vâlul secretului care încă le înconjoară.

>• **Războinicii lumii moderne**

Experimentarea primei bombe atomice la Alamogordo a schimbat concepția războiului planetar, în scurta explozie de lumină care l-a făcut pe conducătorul științific al Proiectului Manhattan, J. R. Oppenheimer, să murmure îngrozit: „eu sunt moartea, distrugătorul lumilor”, s-au putut întrezări siluetele războinicilor lumii moderne. Oamenii de știință care construiseră bomba dintr-un elan patriotic au realizat, prea târziu, că Pământul întreg poate fi distrus. „Vechiul” război convențional, limitat, neimplicând populația civilă, nu mai exista. Praful de pușcă era lăsat țărilor nenucleare și revoluționarilor întâmplători... însă noul război era prea... vizibil, prea zgomotos. Se impunea o altă variantă, ce s-a adăugat la ceea ce vom numi...

X Arsenalul magic

Considerându-se în posesia unui control absolut asupra propriei populații, au existat guverne de-a lungul istoriei care au autorizat experimente la scară mare, de-a dreptul cumplite. Surse ieșite de curând de sub „pecetea tainei”, vorbesc despre „*OPERATION BIG CITY*”, care a însemnat infectarea între 1949-69 cu viruși mortali a unor întinse regiuni urbane din Hawaii, Alaska, New York, Florida și California. Norii invizibili ai morții au fost răspândiți deasupra New York-ului și în tunelele Lincoln și Holland. Au urmat epidemii de encefalită și tuse convulsivă. Documente incredibile privind războiul biologic au văzut în sfârșit lumina zilei: acțiunile din SUA, Marea Britanică și URSS descrise în ele, par a se afla la limita ficțiunii! Dar totul a fost extrem de real. Războiul Biologic a fost folosit în Coreea și Vietnam, iar scurgerile fatale de viruși de antrax din bioarmele depozitate la Semipalatinsk nu vor fi uitate multă vreme - chiar în ultimii ani, sute de oameni au murit în agonii teribile ca urmare a acelor zile. Și tehnicile actuale, bazate pe așa numitul ADN Recombinat, amenință cu posibila „lansare” a unor viruși mutanți care s-ar putea să nu mai fie niciodată anihilați.

^ Holocaustul invizibil

Și totuși nu acesta este ultimul pas: pot exista lucruri mai grave. Iradiere cu ultrasunete care pot declanșa leziuni interne fără nici o picătură de sânge și fără a lăsa vreo urmă pe piele. Diverse substanțe psihotrope

pot fi administrate unui politician sau unei populații întregi, inducând euforie, depresie sau stări de transă. „**Stargate**” este nu doar titlul unui serial de succes, ci și cel al unui proiect secret de „citire a gândurilor” fără contact direct cu subiecții. Cercetările privind clarviziunea permit observarea, în scopuri de spionaj, a unor obiecte aflate dincolo de limitele vizibilului. Operațiunile sub acoperire, cu care ne-au familiarizat filmele de acțiune, se efectuează de multe ori recurgându-se la tehnici telepatice. Iar rezultatele obținute în studierea și practicarea telekineziei fac posibilă perturbarea funcționării armelor de distrugere în masă ale inamicului...

Acum putem vorbi...

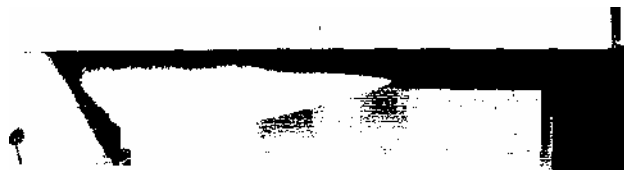
Un text publicat la Moscova în anul 1994 este tradus din limba rusă de către CIA. Titlul: „**Armele Psihotronice, Mit sau Realitate?**” Doi ani mai devreme, în 1992, cunoscuta companie americană de televiziune NBC difuza programul intitulat „Now it can be told” - „Acum putem vorbi”. Subiectul: posibilitatea recurgerii la indivizi cu un puternic bio-câmp personal, în scopuri militare. Bugetul anual avut la dispoziție în acest scop: un milion de dolari. Rezultate: detectarea unor concentrări de trupe inamice, a depozitelor de armament sau a ostaticilor...

^ **Programul Aquarius**

... este numele unui program special al Marinei americane care a urmărit descoperirea unor „clarvăzători” capabili să localizeze submarine sovietice. Experiența a fost continuată, recurgându-se la subiecți cu calități telepatice pentru influențarea stării de sănătate a unor personalități politice (fapt care, oficial, a fost evident negat). Începând cu anii '80, asemenea probleme au început să atragă interesul „deschis” nu doar al ziariștilor, ci și al unor cercetători militari și civili pentru studiul problemelor bioenergiei, asociate cu ceea ce în mod obișnuit calificăm drept „capacități umane paranormale”.

> **Vest-Est**

Interesul pentru diferitele metode de primire și transmitere a informației fără implicarea organelor de simț obișnuite ale omului s-a manifestat public în societățile occidentale și mai puțin, deloc sau chiar a fost

oficial interzis în țările est-europene. În aceeași categorie se plasează mecanismele de influențare de către om a obiectelor și fenomenelor fizice fără nici un efort muscular. Termeni ca *parapsihologie* sau *psihotronică* au devenit familiari oricui. „Promisiunea” creării de dispozitive tehnice bazate pe energia unui biocâmp (care există în jurul oricărui organism viu) a atras multă lume. Așa s-a născut și a intrat în vocabularul militar termenul de „arme psihotronice”. Arme cumplite, care utilizează proprietățile paranormale ale organismului uman. Grupuri de entuziaști din țările din Vest afirmă din nou priorități științifice în studiul fenomenelor paranormale. Reviste de largă accesibilitate sau specializate, monografii și recenzii sunt dedicate aceleiași teme. Seminarii și conferințe, deseori la nivel internațional au început să aibă un subiect preferat: **științele și fenomenele parapsihologice.**

În același timp însă, mulți cercetători, în special din domeniul psihologiei, au adoptat o poziție fermă de refuz al acestor fenomene - ajungând până la a le nega existența - sub motiv că nu corespund standardelor cercetării științifice moderne. Și totuși, la mijlocul anilor '80 s-au publicat studiile prof. W. Paeshcke din Stuttgart care a recurs la câmpuri generate artificial pentru a afecta potențialul energetic al unei persoane, aceasta manifestându-se, în anumite condiții, de-a dreptul excepțional. Dr. A. Puharich, „fost cercetător la NASA, a studiat efectul unor ciuperci otrăvitoare asupra posibilității de transmitere a informației între oameni aflați la mari distanțe. Un alt american, Robert G. John și echipa sa de la Universitatea Princeton, au aplicat legile mecanicii cuantice pentru evaluarea fenomenelor parapsihologice, în sfârșit, dr. Z. Harwalick din SUA s-a concentrat asupra mecanismelor interacției organismului uman cu anomaliiile geologice. S-a vorbit în numeroase articole despre posibilitatea utilizării în scopuri militare a descoperirilor din domeniul bioenergiei și parapsihologici. Departamentul pentru Apărare al SUA a contribuit la finanțarea primelor proiecte - doar cu 6 milioane de dolari, însă... începutul era făcut. Imediat s-a trecut la alte tipuri de programe, cum ar fi „Sisteme de transmitere a informației biologice nestudiate până în prezent”. Rezultatele obținute nu au mai fost însă făcute publice...

VIRTUOZITĂȚI PARAPSIHOLOGICE

Praga este, fără îndoială, un oraș deosebit. Mai mult poate decât pentru incredibila sa frumusețe, el este atât de special datorită repetatelor sale „apropieri” de aspectele cele mai ezoterice ale științelor...

In orașul Golemului

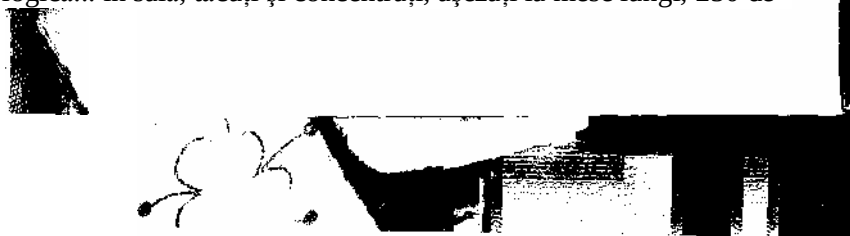
Comunicare între două celule? Dialogul fără cuvinte între două minți? Dacă Marte este departe, iar uluitoarele dezvoltări ale unor posibili călători spațio-temporali sunt greu de verificat, unele lucruri rămân foarte aproape de noi - deși nici ele nu sunt ușor de înțeles și, mai ales, de demonstrat... Dar dacă ne modificăm punctul de vedere? Am putea oare schimba ceea ce ni se pare de neschimbat? Sau chiar crea ceva ce nu există?

^ *Muzeul căilor ferate*

Praga. Clădirea austeră a Casei de Cultură a Muncitorilor de la Căile Ferate, în spatele Muzeului Național, în sala principală de conferințe se aprind becuri a căror lumină de-abia pătrunde pe la marginile unor draperii grele, negre. Sala este arhiplină. Pe scenă, un tânăr: Tofik Dadașev din Azerbaidjanul sovietic. Trăsăturile îi sunt deformate de concentrarea intensă care îl stăpânește și spectatorii au senzația că din trupul său țâșnesc flăcări de energie. Scopul prezenței sale? O demonstrație de telepatie în fața Primei Conferințe Internaționale de Psihotronică.

^ *Un neologism*

Psihotronica, termen propus în Cehoslovacia, cuprinde întreaga problemă a integrării omului în universul său, modul în care interacționează cu celelalte corpuri fizice, vii sau neînsuflețite, de la cele mai mici particule imaginate de fizica nucleară, la imensele obiecte ce populează cerul și uriașele concentrări de energie cosmică, fiecare cu importanța sa astrologică... în sală, tăcuți și concentrați, așezați la mese lungi, 250 de

participanți din Rusia, țările Europei și de peste Ocean. Cu căști pe urechi, ascultă discuții și relatări traduse simultan în cehă, rusă și engleză. Și, dintr-o dată, Dadașev face o alegere: Lois Pengelly, o tânără americană. La un semn, este legat la ochi cu o bandă neagră și groasă, dar nu se mulțumește cu atât: peste cap îi este trecută o glugă grea, ce coboară până spre piept și care îi este legată cu un nod în jurul gâtului. Lois primește o instrucțiune printr-un difuzor: trebuie să aleagă o persoană din sală - dar în gând. Apoi trebuie să-1 ghideze, cu puterea gândului, pe Dadașev să identifice persoana respectivă.

^ **Vocea din difuzor**

. Dadașev coboară în sală și, cu mâinile întinse, își caută drumul. Se lovește de o masă. Se oprește dezorientat. Reia drumul. Aproape de jumătatea sălii, se întoarce, reface drumul. Iarăși se oprește. Vocea aspră și puternică țâșnește din nou din difuzor: „îți cere să te concentrezi mai puternic și să-1 conduci!” Dadașev reia drumul. Brusc, se mai oprește odată - doar pentru a schimba direcția, în fața uneia din mese îl ia de mână pe un participant care privea înmărmurit de pe scaun, conducându-l spre scenă. Urcă cele câteva trepte cu alesul său și cu Lois. își scoate legătura de la ochi: „am ales corect?” Tot ce poate spune Lois este: „ești fantastic!” Lumea izbucnește în ovații: 250 de martori! Întâmplarea a fost relatată de un participant, un psiholog profesionist care a confirmat absența oricărei înșelătorii. Deși... cum a putut reuși Dadașev așa ceva?

Atenție, se citesc gândurile!

În centrul studiilor de psihotronică se află problema minții - sau, dacă preferați, a conștiinței - mai corect spus a **conștiinței**. Și a modului în care aceasta poate afecta lumea materială din jurul nostru. Iată nu demult se discuta **daca** poate avea loc așa ceva. În prezent, polemica se poartă asupra modului cum se realizează acest lucru.

^ **Psihotronica**

Cazuri de personalități științifice, cum este Sir William Crookes, care s-au interesat de domeniul paranormalului, sunt bine cunoscute. Dar nici chiar prestigiul său nu a reușit să impună o evidență experimentală

suficientă pentru a scoate parapsihologia din zodia neîncrederii (dacă nu a ridicolului) la început de secol 20. A venit apoi anul 1935, când psihologul american dr. J. B. Rhine a efectuat cercetările de pionierat care aveau să impună metode acceptabile din punctul de vedere al științelor și termenii de bază ai limbajului parapsihologic, utilizați și astăzi.

Unul din centrele cele mai importante s-a format la Praga. Din nou apare faimoasa capitală europeană, Orașul de Aur, care a fost în același timp al celebrilor Rudolf al II-lea, Împăratul-Alchimist, Tycho Brahe și Johannes Kepler - mari astronomi - dar și locul de „naștere” al Golemului Rabinului Low...

Totul a pornit de la Societatea de Cibernetică Aplicată și Departamentul de investigații psihotronice al dr. Zdenek Rejda care, împreună cu Max Toth, aveau să inițieze conferințele pragheze în domeniul psihotronicii, devenite imediat cunoscute în lume. De la profesori de fizică și psihologie, la medici și psihiatri, un număr impresionant de personalități traversau oceanul pentru a fi prezente la Praga!

y Atingerea minții

Un cunoscut chimist de la IBM (Sân Jose, California), Marcel Vogel, vorbind despre interacția dintre om și obiectele vii, relatează relația care se stabilește cu plantele. Doar că, pentru a comunica într-adevăr cu ele - și cu alți receptori - este necesar la început ca o anume „sarcină”, o încărcătură de energie, să fie „descărcată” de experimentator în mediul înconjurător. Obiectul asupra căruia se focalizează interesul experimentului este astfel protejat, „ecranat” de orice influențe secundare. Și, în același timp, canalele de comunicare sunt deschise.

Distanța între experimentator și obiect nu are o relevanță deosebită - poate depăși 100 m în cazul comunicării cu plantele. Dar că ea **există** au demonstrat-o generatoarele și motoarele psihotronice, echipamente perfecționate de un alt ceh, Robert Pavlita.

Asemenea modalități psihotronice de comunicare defid orice explicație convențională mărginită la domeniul științelor tradiționale. Ceea ce se întâmplă de fapt este un fel de „atingere a minții” ce își lasă o inconfundabilă amprentă asupra tuturor participanților implicați, indiferent de care parte se află...

Destinație necunoscută?

Omul poate înregistra cele mai neînsemnate modificări ale câmpului magnetic terestru - nu trebuie să considerăm această afirmație drept una inacceptabilă, de vreme ce s-a dovedit că ochiul omenesc este sensibil chiar și la un singur foton (practic, nici un dispozitiv experimental nu realizează o performanță similară cu o precizie comparabilă)!

Această sensibilitate a omului poate fi una din explicațiile radiesteziilor - identificarea, în primul rând, a apelor subterane cu ajutorul unei crenogute sau, mai recent, cu un pendul.

Dar, în anii '90 ai secolului trecut, U.S. Geological Survey a publicat, în revista sa de specialitate și în alte mensuale științifice, articole prin care afirma că o asemenea procedură este absolut lipsită de orice fundament științific, indiferent că se pretinde a se găsi apă, metale, comori, petrol, ființe sau orice altceva.

În paralel, la o conferință din Praga, un mineralog sovietic a vorbit despre aceeași metodă (numită în URSS „localizare bio-fizică”), afirmând că el și colegii săi din Siberia au reușit să localizeze zăcămintele minerale la adâncimi de peste 1000 m și să cartografieze zonele respective, inclusiv din elicoptere deplasându-se cu viteze de 200 km/h.

Se poate deci pune întrebarea dacă mintea omenească este capabilă:

- 1) Să răspundă acțiunii unui câmp magnetic?
- 2) Să intre în comunicație prin intermediul acestuia (care, de o manieră de neînțeles la ora actuală, penetrează întregul Univers) cu diverse componente ale acestui Univers, creaturi sau lucruri?

Orice dispozitiv ar folosi un radiestezist, acesta este doar o antenă care amplifică semnalul emis de obiectul căutat. Mijlocul la care recurge experimentatorul este „programarea” minții sale, focalizând-o pe țintă. Iar acuratețea datelor obținute, scoasă în evidență de comparația cu cele produse prin intermediul altor metode, sugerează că, la un moment dat, ea s-ar putea impune într-o competiție cu metode indiscutabil mai scumpe și nu cu mult mai eficiente.

Fizica ar putea fi pregătită pentru a accepta influența minții asupra materiei. Este poate momentul să ne întrebăm asupra direcției pe care o va urma cunoașterea omenească...

Proiecte secrete

Mulți 1-au considerat pe Wilhelm Reich un geniu și nu doar într-un singur domeniu, ci în egală măsură în știință, medicină și psihologie. A fost o adevărată mină de aur pentru serviciile secrete! Dar, deși a donat ideile și invențiile sale fără să ceară nici un fel de compensație, Reich a fost urmărit de agenți federali, ajungând chiar la închisoare „pentru practicarea medicinei fără licență”. Ideea sa - o energie electromagnetică de o formă mai specială - și tehnicile concepute de el pentru controlul vremii și al minții omenești au fost integrate în programele și proiectele oficiale cele mai secrete...

X Baze psihice

Faptul că importante cercetări în acest domeniu au fost posibile datorită dezvoltării unor mari instalații și institute de fizică (cum au fost Laboratoarele Naționale Brookhaven), era un lucru de așteptat. Că, la un moment dat, guvernul american a luat hotărârea de a opri cercetările destinate controlului minții, a fost o decizie normală. Dar tehnologiile se pare că încăpuseră pe mâinile cui nu trebuie. Și fuseseră deja folosite ca atare. „Bazele psihice” nu mai puteau fi oprite. Mai mult, o serie de directori de proiecte, dezorientați de hotărârea Congresului, ar fi luat legătura în secret cu reprezentanți ai unor eșaloane superioare și cercetările ar fi continuat, implicând din nou nume cunoscute în lumea științei. Așa s-a ajuns să se vorbească de proiecte de mare amploare cum au fost (mai sunt încă?) *Phoenix* și *Montauk*. „Subiecții” experimentelor erau vizitatori ocazionali ai locurilor unde existau baze subterane și chiar copii aduși intenționat acolo...

^ Omul și mașinile

O serie de date au devenit accesibile în urma audierilor Comitetului Senatorial Church, în anii '70. Chiar dacă ele nu au fost decât..... zgârie turi" pe vârful iceberg-ului. Confirmări ulterioare au venit în anul 1994, când noi audieri au avut loc, organizate de Comitetul Senatorial pentru Problemele Veteranilor (prezidat de John D. Rockefeller). Ele erau dedicate cercetărilor asupra efectelor armelor chimice și biologice și celor

privind folosirea drogurilor și a tehnicilor electromagnetice pentru controlul psihic și fizic al oamenilor.

Iată cum arăta, se pare, o „agendă zilnică” la Montauk: persoane cu capacități psihice dovedite erau cuplate prin intermediul unui echipament psihotronic la calculatoare care puteau converti fronturile de undă ale gândurilor lor în format digital, transferându-le la emițătoare EM/RF de mare putere, ce transmiteau semnale ce puteau altera gândurile, mințile și conștiința oamenilor care le-ar fi recepționat. Conform rapoartelor, unele experimente au reușit materializări și teleportări, la diverse nivele de stabilitate și durată, a obiectelor vizualizate de mediumuri - oameni cu capacități paranormale, așa-numiții „psihici”.

^ Pachete de spațiu și timp...

Unele din cele mai senzaționale experimente au fost probabil cele destinate „împachetării” controlate a spațiu-timpului. Echipamentele folosite făceau parte din cele inventate de Tesla și se bazau pe elaborările teoretice ale lui Von Neumann și pe conceptul fizicianului Frank Tipler, care imaginase un mod de obținere a unei găuri negre artificiale, controlabile. Cum se proceda apoi? Li se cerea „psihicilor” să stabilească „destinații” în diverse dimensiuni și timpuri, să le vizualizeze și apoi să focalizeze într-acolo vârtejul energetic creat. Deplasările interdimensionale și chiar modificările propriului nostru continuum spațio-temporal nu mai erau imposibile. Așa s-a creat, se pare, și acel „tunel”, 40 de ani înapoi în timp, cu *Experimentul Philadelphia*. Speriați însă de rezultate, de tot ce se întâmpla, cei implicați în cercetări au sabotat din interior întregul proiect...

Am amintit numele lui Von Neumann, care a rămas în cadrul Experimentului Philadelphia (unele surse spun că a devenit directorul său) după Tesla. Se crede că motivele numirii lui au fost legate de clarificarea unor aspecte fundamentale ale modalității de a „trimite” oameni în alte dimensiuni spațio-temporale, fără ca aceștia să sufere traume majore. Spre deosebire de Tesla, Von Neumann nu avea „aplecări” spre considerații de parapsihologie. Unii spun că nici disponibilități metafizice, ceea ce este o afirmație fără obiect, pentru că metafizica este imprimată „genetic” în structura oricărui matematician de valoare! Și totuși, Von Neumann nu a putut ocoli parapsihologia: se contura din ce în ce mai

precis existența unei „matrice spațio-temporală” a oricărei ființe (*generată odată cu conceperea, cu încarnarea sa*), cu care un element al acesteia (spirit? suflet? altceva?) să rămână în legătură, într-o rezonanță permanentă, care să asigure indistructibilitatea sa la deplasarea și apoi revenirea dintr-o altă dimensiune.

Geniul matematic al lui Von Neumann este cu totul extraordinar, iar multe dintre lucrările sale se citesc și astăzi cu reală emoție. Perioada pregătirii și efectuării *Experimentului Philadelphia* se suprapune peste cea a evoluției finale a realizării primului calculator în sensul pe care îl dăm astăzi acestui termen: ENIAC (*Electronic Numerical Integrator and Computer*), datorat lui John Eckert și lui John Mauchly, primul calculator electronic dotat cu un program universal, dar și al publicării de către Von Neumann a Raportului despre EDVAC (*Electronic Discrete Variable Computer*), punând la dispoziția tuturor un proiect apărât până atunci de secretul prevăzut în brevetul său. Era începutul Erei Calculatorului. Combinând geniul matematic al lui Von Neumann cu geniul tehnic al lui Tesla, nu credem că este chiar atât de imposibil să acceptăm ca... „ipoteză de lucru” existența, pe de o parte, a posibilităților de calculare a unor coordonate spațio-temporale și, pe de alta, de realizare a unui echipament psihotronic capabil să recepționeze, amplifice și retransmită frecvențele proprii gândurilor umane. De ce doar „psihicii”, oamenii cu „capacități paranormale” să poată ajunge la asemenea performanțe?! Și de aici la „aplicații” cum ar fi controlul minții sau trimiterea unei nave cu echipaj uman într-o altă dimensiune nu mai este o distanță chiar atât de mare...

PORȚI SPRE UNIVERSURI PARALELE?

Dacă i-ai fi vorbit unui fizician sau unui matematician acum 20 de ani despre dimensiuni suplimentare ale Universului sau despre universuri paralele cu al nostru, cel mult ar fi zâmbit îngăduitor. Dacă ai fi trimis la o revistă de specialitate, indiferent din ce țară, un articol științific tratând asemenea subiecte, un semn de politețe ar fi fost să pretindă că nu au primit niciodată articolul respectiv. Acum, cele mai prestigioase publicații includ asemenea articole, iar cele două probleme pun pe gânduri tot mai multă lume...

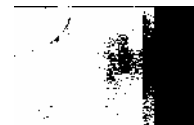
O veche problemă - halucinațiile

*

In spitalele psihiatrice din întreaga lume sunt internați pacienți cu halucinații vizuale. De multe ori acestea sunt provocate de crize de *delirium tremens*, dar și recurgerea la droguri poate fi inclusă printre sursele frecvente. Problema este însă alta: multă vreme, nici un psihiatru nu a fost dispus să creadă că imaginile halucinatorii pe care bolnavii le acuză ar putea fi de fapt niște reprezentări pe care aceștia le văd în realitate, și nu simple plâsmuiri ale unor minți bolnave. Situația s-a schimbat însă într-o mare măsură începând din anii 1970...

^ **Teorii și controverse**

... când dr. Krohalev, de la o instituție psihiatrică din orașul Perm, în Rusia, a avut ideea că halucinațiile sunt imagini reale produse de creier printr-un anume mecanism patogenetic și în acest caz ele ar trebui să poată fi înregistrate. Aceasta a generat mari controverse printre specialiști și o mare abundență de teorii care încercau să lămurească mecanismele producerii halucinațiilor: alterarea morfologică a unor elemente periferice ale ochiului (opacifieri ale corneei sau cristalinului, afecțiuni ale retinei sau nervului optic etc.), excitații mecanice la nivelul centrilor

psihosenzoriali, un deficit al circulației sangvine corticale, procese de tip holografic (teoria din 1971 a lui V. T. Bahur)... încă din 1889 se obținuseră rezultate spectaculoase, cum ar fi demonstrația de către F. Grinn: privind timp de 15 secunde un bec extrem de puternic și ațintind apoi imediat privirea asupra unei plăci fotosensibile timp de un minut, se imprima pe aceasta conturul microscopic al filamentului becului...

^ **Spațiul halucinator**

Aprofundând asemenea cercetări, J. R. Smithies publică în 1958 cartea „**Asupra spațiului și timpului imaginilor**”, în care demonstrează existența unor proprietăți topologice și metrice ale imaginilor halucinatorii, moment în care este elaborată și noțiunea de „spațiu halucinator”. Asupra acestuia se emite ipoteza că ar aparține unui teritoriu cu proprietăți speciale și posedând caracteristici care s-ar putea să nu fie euclidiene. Krohalev enunță cu această ocazie ipoteza că în producerea halucinațiilor vizuale are loc o anteroproiecție a imaginilor în spațiul halucinator din câmpul vizual, ele fiind vehiculate de o purtătoare electromagnetică și, ca urmare, putând fi fotografiate. Folosind un aparat de fotografiat la care adăugase un manșon de la o cameră destinată fotografierii subacvatice, pentru obscurizarea spațiului în care se formează imaginea halucinatorie, Krohalev reușește să obțină primele fotografii ale halucinațiilor produse de o criză de delirium tremens.

y **Fotografiile lui Fukurai**

Dar cercetările sale fuseseră devansate încă din 1910 de fotografiile japonezului Tomokichi Fukurai. El reușește să obțină pe hârtie fotografică imaginea uneia din ideogramele alfabetului japonez, în timpul experimentelor de clarviziune cu Ikuko Nagao, soție de judecător (imaginea se putea obține și pe filme ambalate opac, chiar dacă erau multistratificate). El numește acest procedeu *nenagrafie* și îl descrie câțiva ani mai târziu la un congres internațional de psihologie la Londra. Cum se întâmplă însă atât de des, singura urmare este că experimentele generează suspiciuni și, calomniat, Fukurai este obligat să demisioneze din învățământ. Doamna Nagao acceptă să fie verificată de o comisie și face demonstrații clare. Cu toate acestea, după un număr de asemenea demonstrații i se spune că...

trișează. Tulburată, va alege soluția ultimă a japonezilor: sinuciderea. După doar câțiva ani, Fukurai alege și el aceeași soluție.

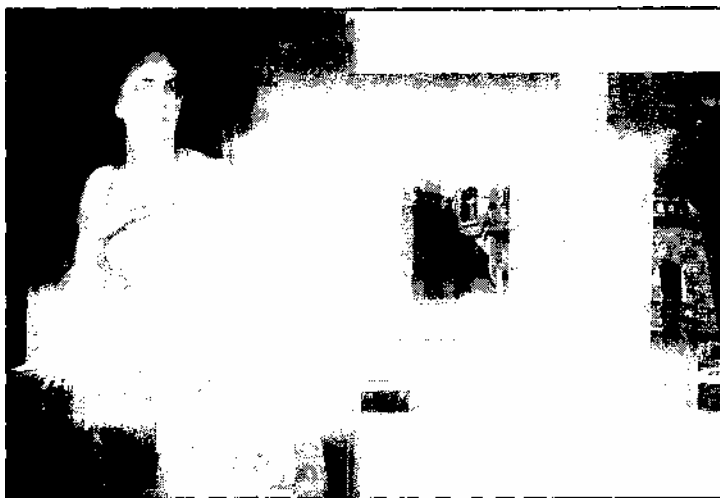
Ideea sa rămâne însă și, în 1933, Koichi Mita uimește o audiență de peste 4 000 de persoane „nenagrafiind” imaginile feței nevăzute a Lunii. Imaginile, imprimate de Mita pe șase filme, vor fi păstrate ca document. Confirmarea vine de-abia în 1959, când o sondă spațială sovietică fotografiază pentru prima oară direct această zonă necunoscută până atunci pământenilor...

Psihofotografiile lui Hașdeu

Posibilitatea existenței universurilor paralele, recunoscută și amplu comentată de oamenii de știință, a făcut dacă nu imposibilă, cel puțin greu de respins fără nici o investigație ulterioară, realitatea acestor manifestări extraordinare pe care le numim fenomene paranormale sau parapsihologice. Unul dintre acestea a fost amintit într-un capitol anterior. Revenim la el pentru a discuta interesantele experiențe în domeniul paranormalului ale marelui nostru scriitor și enciclopedist, Bogdan Petriceicu Hașdeu. Cel care a fost profund afectat de pierderea fiicei sale, Iulia.

^ O relatare a lui George Călinescu

După dispariția la doar 19 ani, la 17 septembrie 1888, a lui Iulia Hașdeu, tatăl ei a devenit un adept al spiritismului, încerca cu disperare să ia legătura cu fiica sa, recunoscută de toată lumea drept un geniu autentic. Celebrul critic, George Călinescu, îi dedică, de altfel, câteva rânduri foarte interesante: „încredințat de caracterul științific al experienței, nădăjduia chiar să fotografieze spiritele, în acest scop, în enorma sa odaie de la Arhive, în care dormea, astupa toate ferestrele cu groase perdele de rips galben închis, iar între pat și ferestre punea un paravan. Un aparat fotografic cu obturatorul închis și acoperit cu satin negru, căptușit tot cu catifea neagră și, ceva mai la o parte, o lampă roșie de cameră obscură ședeau în permanență de la miezul nopții până la cinci dimineața. Pe plăci au fost surprinse câteva «duhuri» în chip de pete albe...” Acest text constituie prima descriere cunoscută a ce avea să fie numit fenomenul de „thoughtofotografie” sau „gândografie”. Elementul senzațional este că Hașdeu a reușit efectiv să surprindă imagini pe filmul său! Iar cercetătorii avizați ai epocii nu au putut identifica o contrafacere a acestora...

Iulia Hașdeu și castelul său, unde au fost făcute straniile fotografii.

Un alt element de mare interes este că Hașdeu, dincolo de evaluările tehnice ale specialiștilor, nu poate fi bănuț de intenție de șarlatanie, întrucât nu a încercat să convingă pe nimeni de nimic, iar în ediția din 1895 a lucrării sale „**Sic cogtto**”, nu a publicat fotografiile, deși putea evident să o facă. Mai mult, a afirmat că își asuma „sacra datorie” de a-și da singur seama de „temeiurile curat științifice ale credinței sale”. 68 din aceste psihofotografii constituie un fond special al Arhivelor Statului. Alte 21 au fost donate în lunile mai-septembrie 1894, Academiei Române. Primele au constituit obiectul unei comunicări la Academia de Medicină din Paris, de către dr. Hippolite Baraduc, reputat investigator al fenomenelor paranormale. După ce le descrie, el încheie cu următorul comentariu: „Nu putem neglija cazul atât de uluitor în care o imagine formată în creier poate să se exteriorizeze și, fără nici un alt mijloc, să se imprime pe placa fotografică.”

V O premieră mondială

În ceea ce privește fondul aflat la Academie, cinci dintre psihofotografii atrag în mod special atenția: cele înregistrate sub numerele 61135, 61136, 61138, 61139 și 61151. Pe verso-ul lor, Hașdeu însuși

notează că ele au fost realizate cu obturatorul închis. Clișeul cu numărul 61139, în particular, reprezintă indubitabil ***prima thoughtografie din lume*** Pe ea este surprinsă nu doar o simplă pată de lumină, ci un peisaj. Se vede clar un colț mlăștinos de pădure, cu două luciuri de apă despărțite de un istm. În stânga imaginii, un copac pare a se oglindi în apă. O supraimpresiune de forma unei panglici ondulate, sugerând un fulger, are la baza sa o irizație difuză pierdută spre orizontul imaginii. Fotografii de acest gen va realiza Ted Serios, însă abia peste 70 de ani.

Lumea lui Ted Serios

Nu o dată științele au introdus termeni sau concepte noi în limbajul curent. Astronomilor și cosmologilor le datorăm sintagme ca „fereastra radio”, „fereastra ultravioletă” sau „fereastra infraroșie”, care se referă la lungimea de undă a radiației folosite pentru a realiza o anume hartă a cerului. „Thoughtografiile” (sau „gândografiile”), printre ai căror pionieri s-a numărat și românul Hașdeu, ne oferă și ele o imagine cu totul aparte a realității. Ne oferă de fapt o altă lume. Determinându-1 pe doctorul J. Eisenbud, de la Universitatea Denver, să-și intituleze volumul în care a strâns rezultatele investigațiilor unuia dintre cei mai cunoscuți „realizatori” de „thoughtografii”, Ted Serios, chiar așa: *Lumea lui Ted Serios*. O lume nu doar stranie, ci mai ales una care ne poate pune pe gânduri...

^ *Comoara ratată*

După dubla tragedie care a însemnat sinuciderea dnei Nagao și a lui Tomokichi Fukurai, „gândografiile” nu dispar totuși, ci încep să fie cunoscute și în alte locuri ale lumii, în America este descoperit Ted Serios, un medium care, printre multiplele sale abilități o are și pe aceea a producerii *thoughtografiilor*. Evoluția lui Serios a fost una bizară. Având o evidentă înclinație bahică, el își descoperă capacități psihice ieșite din comun în 1955, când lucra într-un hotel din Chicago, unde i se constată capacitățile de hipnoză mediumică și de viziune la distanță, în una din proiecțiile sale astrale, el întâlnește „imaginea” unui fost pirat, Jean Lafitte, care îl conduce către locația unei comori ascunse în Florida. Nu reușește însă să o descopere și încearcă fără succes să constituie un grup

de finanțatori care să-i permită continuarea căutărilor. Mai mult, spiritul lui Lafitte îl părăsește tocmai în mijlocul unei asemenea căutări. Atunci, unul din participanți, George Johannes, îi dă în glumă un aparat de fotografiat, sugerându-i să imprime pe peliculă imaginea pe care o avea în minte. Spre stupoarea generală, la dezvoltarea filmului apar cu adevărat imagini psihic-induse! Thoughtografia se născuse în Statele Unite!

^ **Specialiștii se interesează...**

Dr. Eisenbud este cel care, după ce îl întâlnise în 1964 la invitația directorului revistei „*Fate*”, îl supune pe Serious unei îndelungate serii de investigații. Experimentele, care aveau să dureze trei ani, constau în psihinducerea imaginilor unor construcții, monumente sau alte structuri, pe care medium-ul le producea stând în fața unui aparat de tip polaroid. Imaginile obținute cu aparatul Polaroid fiind imediat dezvoltate, se elimina orice prezumție de contrafacere. Pe baza acestor cercetări, Eisenbud publică lucrarea „*The World of Ted Serious*”. Iar capacitatea de a realiza imagini ale unor obiecte specifice, îl fac deosebit de interesant pentru cei ce urmăreau obținerea unor informații cu caracter secret al obiectivelor astfel abordate, inclusiv serviciile speciale ale statului!

^ **Experimente decisive**

Alți cercetători se apropie și ei de „cazul” Ted Serious. Doctorul Ian Stevenson și J. G. Pratt de la Facultatea de Medicină a Universității din Virginia, 1-au studiat pe parcursul a 800 de ședințe și au declarat că „*nu au putut descoperi din partea acestuia vreun act de natură să ridice suspiciuni, înainte sau după experiențe*”] Condițiile de iluminare au fost foarte diverse: de la obscuritate totală, până la iluminarea obiectivului aparatului cu o sursă de 200 de wați de la o distanță de 1 m! Producția sa imagistică nu a avut de suferit, înregistrând aproximativ 50 de fotografii pe zi. Distanțele de la care el reușea să impresioneze filmul plasat în aparat variaua de la câțiva centimetri la peste 20 de metri, distanța minimă fiind de câțiva milimetri.

Nici măcar pus într-o cușcă Faraday, Ted Serious nu a putut fi „împiedicat” să-și realizeze *gândografiile* sale: era acum clar pentru oricine că fenomenul și energiile implicate nu erau de natură electromagnetică!

Halucinații sau realitate?

Poveștile cu fantome sunt vechi de când lumea și tot de atunci datează atitudinea generală de a le considera simple fabulații sau, în cel mai bun caz, rezultat al unor halucinații individuale sau colective.

Data care marchează o schimbare radicală în abordarea acestui fenomen este anul 1882, când Eleanor Mildred Sidgwick înființează la Londra „Societatea pentru Cercetări Psihice” și, mai ales, anul 1937, când J. W. Dunne publică lucrarea sa „*Experimente cu timpul*”. Se stabilește astfel o diferență netă între „simplele” halucinații și aparițiile recurente .- revenirile repetate ale unei aceeași „fantomă”.

În timpurile moderne, au existat destule încercări de a clarifica situația folosind o aparatură științifică dintre cele mai complicate (inclusiv înregistrări în infraroșu și captări de infra și ultrasunete). Nimeni nu se aștepta, bineînțeles, la un rezultat „pozitiv” indiscutabil. Dar nici de infirmat definitiv posibilitatea producerii unor asemenea fenomene nu a putut fi vorba.

^ *Crimă pe vremea lui Cromwell*

Una dintre cele mai celebre apariții este cea de la Teatrul Regal de la Drury Lane, Londra, construit la 1663. Aici era văzut aproape în fiecare seară un tânăr în costum gri, purtând pe cap un tricorn și ocupând mereu același loc în rândul patru de la balcon. A fost văzut de spectatori, de actori, dar nimeni nu s-a putut apropia de el: când cineva încerca să-l atingă, dispărea și reapărea în alt loc din sală sau... trecea pur și simplu prin pereți.

În 1853, o echipă de constructori a observat că în zona aparițiilor, zidul suna a gol. A fost spart și, spre uimirea generală, s-a descoperit existența unui culoar ce fusese zidit, iar înăuntru, un schelet care avusese un pumnal tipic epocii lui Cromwell înfipt în piept. După o scurtă anchetă judiciară, scheletul a fost îngropat într-un mic cimitir din apropiere, devenit între timp grădină publică. Aparițiile însă nu au încetat, cum se aștepta toată lumea! Mai mult, de câte ori se iva înaintea unei premiere, spectacolul avea succes, iar când a lipsit, cum a fost cazul cu „Pacific 1850”, reprezentațiile s-au soldat cu un eșec evident...

^ **Apariții bucureștene**

Deși Anglia este vestită pentru asemenea întâmplări, ele s-au înregistrat și la noi, chiar în timpuri moderne, însă nu s-a vorbit despre ele decât aproape exclusiv confidențial. Așa s-a întâmplat cu două cazuri relatate personal unuia dintre autorii acestei cărți (E.C.).

Primul este cel al unui arhitect care, în 1979, s-a întâlnit la Piața Sf. Gheorghe cu un bun prieten al său, judecător, ce însă a refuzat să-i vorbească. Contrariat, arhitectul îi întoarce spatele, pentru a realiza imediat că, de fapt, prietenul său murise în cutremurul din 1977. Se întoarce brusc, dar... judecătorul dispăruse!

La fel, dna A. B., așteptând la stopul de la intersecția Căii Moșilor cu Bulevardul Carol, într-o zi a anului 1992 își vede în mulțime o bună prietenă, care, deși privea în jur cu un aer visător, părea a fi într-o formă excelentă. Se îndreaptă spre ea, dar se oprește brusc, dându-și seama că prietena căzuse pradă unei boli nemiloase cu doar doi ani în urmă! I se face frică și, tulburată, se retrage. Traversând, se întoarce totuși: nu a mai văzut-o însă nicăieri. Emoția a fost și mai puternică, după ce 1-a observat pe trotuarul celălalt pe soțul prietenei dispărute...

^ **întrebările care rămân**

Sunt toate acestea simple halucinații?

Dacă ar fi vorba de fiecare dată de cazuri individuale, s-ar putea invoca în sprijinul unui răspuns afirmativ experiențele dr. Krohvalev care demonstrează existența unui „spațiu halucinator”, definit drept zona în care, prin așa-numitul fenomen al anteroproiecției oculare, se realizează asemenea imagini virtuale.

Însă, pe lângă faptul că asemenea manifestări apar numai în cazul unor persoane ce suferă de maladii specifice, cum se pot încadra aici fenomenele colective, în care toată lumea observă același lucru și nimeni nu este afectat de vreo boală?

Sigur, mulți vor respinge însăși ideea existenței unor asemenea fenomene. Dar, mai ales în condițiile noilor dezvoltări științifice ale ultimilor ani, rămâne întrebarea: avem de a face cu o simplă halucinație sau este vorba, poate, de o altă realitate pe care trebuie să învățăm să o cunoaștem?

Partea misterioasă a Psihokineziei

Două dintre fenomenele considerate de obicei drept paranormale au cunoscut verificări experimentale: *telepatici* (TP) și *telekinezia* (TK), deși în cazul celui de-al doilea onestitatea experimentatorului este deseori pusă la îndoială. Nu acesta este însă subiectul acestei ultime părți a capitolului dedicat „porților” spre universurile paralele. Ci neașteptatele legături care pot fi făcute între ele și probleme devenite de mult tradiționale în Mecanica Cuantică. Printre cercetătorii cărora le datorăm considerațiile ce urmează îi menționăm pe Helmut Schmidt, Elizabeth Târg, Harris Walker și Dean Radin. Însă nu ne-am putea permite să acceptăm necondiționat aceste ipoteze și cu atât mai puțin să așteptăm asta din partea cititorilor. Tot ce vă propunem este să treceți faptele și considerentele autorilor prin filtrul propriului dv. raționament.

^ *Trei ipoteze asupra fenomenelor PSI*

Helmut Schmidt a formulat încă din anii 1960 o paralelă între domeniul PSI și Mecanica Cuantică (cea care guvernează lumea subatomică, valabilă deci la dimensiuni de ordinul unei zecimi de milionimi de micron, unitate de măsură cunoscută în Fizică sub numele de un *Fermi*, în onoarea celebrului fizician italian). Motivația sa principală este legată de rolul important jucat în amândouă cazurile de șansă și de observatorul uman. Dacă importanța ambelor este evidentă în cazul TP și TK, ecuațiile MC nu pot fi nici ele corect interpretate decât ținând seama de ceea ce este efectiv observat. Harris Walker este primul care a încercat să extindă MC la fenomenele PSI, o altă tentativă aparținând lui Henry Stapp, profesor la Universitatea Berkeley, care a publicat o serie de articole împreună cu Schmidt. Acesta s-a limitat însă la o abordare mai simplă, dar mai aproape de faptele experimentale, care oferă trei ipoteze de lucru:

Prima ipoteză (numită de el „ipoteza violării slabe”): există fenomene PSI care nu produc efecte imposibile în conformitate cu regulile standard ale fizicii. De exemplu, PK nu încalcă principiul conservării energiei, favorizând doar o anumită alegere în cazuri în care MC permite mai multe soluții. Și acționează efectiv numai atunci când procesele sunt

într-adevăr aleatorii. Exemplul ales de Schmidt din MC este celebrul experiment (paradox) EPR - Einstein-Podolsky-Rosen (1930): se poate genera o pereche de fotoni „zburând” în direcții diferite dar rămânând atât de puternic corelați încât, indiferent de distanța la care ajung, o modificare a stării unuia (a polarizării, de exemplu, adică a direcției în care acesta vibrează) duce instantaneu la schimbarea stării celuilalt. Fotonii sunt cuantele câmpului electromagnetic, altfel spus, particulele cu masă de repaus nulă care „intermediază” transmiterea interacției electromagnetice, a doua ca valoare dintre cele patru cunoscute în prezent în Natură. Dacă cei doi ar fi „oameni”, am spune că ei se află într-un contact telepatic. Einstein a „inventat” o asemenea situație ca fiind atât de „stranie”, încât să poată fi considerată inacceptabilă, el folosind-o ca argument **împotriva** Mecanicii Cuantice (convins că „Dumnezeu nu joacă zaruri”, deci șansa nu are nici un rol în Fizică, Einstein a încercat să demonstreze că Mecanica Cuantică este greșită). Mecanica Cuantică s-a dovedit însă a fi una din teoriile cel mai bine verificate, iar Paradoxul EPR s-a dovedit experimental acum câțiva ani a fi un fenomen cât se poate de real... Dacă la aceste observații adăugăm faptul că predicțiile Mecanicii Cuantice au un caracter probabilist, celelalte două ipoteze ale lui Schmidt nu ridică nici ele probleme serioase pentru a fi acceptate:

A doua ipoteză: PK pare să afecteze la fel toate procesele întâmplătoare.

A treia ipoteză: există mai multe modalități de a face ca un experiment de PK să aibă rezultate pozitive.

X Acțiune asupra Trecutului?

PK este un fenomen, un act dirijat, care are deci un anumit scop bine determinat (*goal oriented*). Schmidt propune studierea următoarei probleme: poate un bun psihic (o persoană cu capacități paranormale) să afecteze evenimente din trecut? El generează deci o secvență aleatorie de 1 și 0 pe care o introduce în memoria unui computer. Apoi, după un timp în care NIMENI nu a văzut secvența respectivă, o rulează lent pentru a fi vizualizată, de la un capăt la altul, cerându-i unui „psihic” să încerce ca,

pe parcursul rulării, să influențeze rezultatul, făcând să apară de mai multe ori I decât O. Ceea ce "psihicul" reușește! Acțiunea asupra trecutului a avut loc! Ce s-a întâmplat? A fost încălcat principiul cauzalității, care cere ca totdeauna cauza să preceadă efectul? Sau este PK un fenomen independent de timp? Explicația este legată de caracterul aleatoriu al secvenței inițiale și din nou poate fi căutată în specificul lumii cuantice. Aici, evenimentele întâmplătoare devin reale **după ce s-au întâmplat!** De fapt, experimentatorul cu capacități paranormale *nu* a influențat trecutul, ci modul de realizare **în prezent** a respectivei secvențe. Dar se impun alte întrebări: cum ar fi fost afectat rezultatul dacă **altcineva** ar fi avut acces la vizualizarea seriei de I și O **înainte** ca intervenția PK să fi avut loc - indiferent că acesta ar fi **uitat** sau nu imediat ceea ce văzuse? Poate o intervenție care **precede** un act PK să „blocheze” starea subiectului, făcând imposibilă o intervenție ulterioară sau făcând ca rezultatul acesteia să fie nesemnificativ? Ar putea o intervenție preliminară să afecteze efectul unui act PK? Și atunci Schmidt și-a amintit de spectaculoasele experimente ale dr. Elizabeth Târg care a supus (într-un experiment „dublu-orb”) pacienți bolnavi de SIDA unei acțiuni telepatice concertate, obținând ameliorări substanțiale ale stării acestora. Dr. Târg intervine însă cu un comentariu care dă de gândit: s-ar putea ca influențarea sistemului imunitar al unei ființe vii să fie **cu totul diferită** de cea a unui sistem de electroni! Sau a unei secvențe de numere. Viul și neviul par a fi două lucruri total diferite între ele!

JOCUL DE-A DUMNEZEU

Am putea oare explica mai bine efectele PSI dacă am reformula înțelegerea timpului de care dispunem în prezent? Cercetări din vara anului 2001 (inclusiv experimentale!) demonstrează că ceea ce numim „fizică newtoniană” este înscrisă în creierul nostru încă de la naștere - dacă nu chiar de la formarea acestuia! Studiile de para-psihologie nu mai pot fi însă satisfăcute de timpul newtonian liniar, curgând inexorabil dinspre trecut spre viitor, Dean Radin, fondatorul lui „The Boundary Institute” (institut de cercetări ale fenomenelor de frontieră), ne atrage atenția că ne-am obișnuit să ne limităm la a considera că trecutul este singurul care poate influența prezentul și viitorul. Dar situația pare a fi mult mai complicată: viitorul poate (și el!) influența nu doar prezentul, ci chiar trecutul nostru. Timpul, așa cum îl înțelegem la ora actuală, pare a funcționa „în tandem” cu ceea ce putem numi „informație”: el apare ca un fel de refugiu sau punct de redistribuire pentru evenimente care sunt aduse la el din prezent, trecut și viitor. Cum? În ce măsură le prelucrează? Încotro sunt apoi (re) direcționale? Și întrebări din acestea mai pot fi formulate. Inclusiv, să nu uităm, încă una: dacă „lumea newtoniană” este un „program” implementat în creierul nostru, cine este cel care l-a „salvat” acolo? Și cu ce scop?

Realitatea multidimensională

Exemplul pe care îl oferă Radin este nu doar extrem de elocvent, ci permite introducerea unei noțiuni care poate deveni pe cât de spectaculoasă, pe atât de utilă. Era la începutul anului 2000 și Radin căuta un nou sediu pentru institutul său. L-a găsit în localitatea Los Altos, în plină Silicon Valley. Mai mult, a constatat că mulți dintre vecinii săi erau medici sau psihologi. Unul anume i-a atras atenția în mod deosebit, pentru că pe ușa sa scria „Laborator de cercetări PSI”. Într-o zi

s-a hotărât să-și salute vecinul, a bătut la ușă și a intrat. Nu mică i-a fost mirarea când a fost primit de un om aflat vizibil în stare de șoc! „Dean Radin?”, a întrebat acesta. Este rândul lui Radin să fie șocat. Când amândoi își revin, Radin află că vecinul său efectua exact același tip de cercetări, că practica în mod sistematic exerciții yoga care să-1 mențină în stări extrem de lucide ale minții și că în ultimele 24 de ore nu avusese decât un gând, cum să-1 găsească pe el pentru a-1 convinge să facă parte din comitetul director al Institutului său!

^ ***Liberul arbitru?***

Ce este atunci libertatea de a alege? Radin se consideră îndreptățit să se întrebe de vreme ce, intrând în laboratorul noului său prieten, s-a găsit dintr-odată în cea mai desăvârșită sincronicitate cu acesta! Ca să nu mai vorbim de faptul că, pornind să viziteze partea experimentală a laboratorului, constată că este exact cea la care visa el de câteva zile! Bătuse tot drumul și încercase toate alternativele, pentru a găsi în final un loc care să-i placă și care era despărțit de propriul său birou doar de grosimea unui perete...

X ***Puterea informației***

Se poate explica această sincronicitate între cei doi? Nu limitându-ne la înțelegerea liniară a timpului. Doar dacă ne imaginăm conținutul de informație al legăturii dintre cei doi ca fiind cel mai important, iar puterea sa atât de mare încât „atrage” și deci determină prezentul, trecutul și viitorul - la fel cum un corp cu o masă mare atrage și determină direcția de mișcare a unui corp cu o masă mai mică! „Săgeata timpului” nu mai este acum îndreptată dinspre trecut spre viitor, ci dinspre o concentrare mai mică de informație spre o concentrare mai mare!

^ ***Găuri negre informaționale?***

Dacă ne imaginăm o concentrare extrem de puternică de informație, Ț cum ar fi un eveniment suficient de important pentru a determina întâlnirea mai multor persoane într-un loc și un moment bine stabilite, atunci « putem vorbi despre o adevărată „gaură neagră” care atrage totul spre ea. În termeni cosmologici, o asemenea sincronicitate deformează însuși

spațiu-timpul! Ceea ce Einstein numește „linii de univers” (sau „linii de viață”) pot fi forțate să se întâlnească! O țintă pentru viitor poate fi construită astfel în mod intenționat și toate viețile unui grup de oameni să fie dirijate, atrase spre ea. Mai putem atunci vorbi despre controlul absolut al experimentatorului asupra experimentului efectuat? Despre imposibilitatea existenței unor efecte transtemporale care să vină din trecut sau din viitor?

Conform lui Radin, s-ar putea să fim obligați la un moment dat să luăm în considerare existența unei **lumi nonlocole**, care, spre deosebire de lumea „obișnuită” să fie atemporală, holistică (în loc să fie o „sumă” de sublumi particulare), dinamică și probabilistă, în loc să fie deterministă.

Fenomene „paranormale”, cum ar fi PK sau precogniția, nu ar mai fi atunci efecte ale acțiunii minții asupra materiei sau ale unei neobișnuite capacități de cunoaștere a viitorului, ci ale unei capacități de altă natură, acționând asupra „liniei de univers” a subiectului - a liniei vieții. Ce „pierdem”? Modul de conceptualizare de tip *cauză și efect*, de pildă. Ce câștigăm? Deschideri amețitoare spre noi modalități de înțelegere. Vindecarea? Poate foarte bine **sa nu se petreacă în prezent**, ci să fie o influențare a trecutului, care se transmite de-a lungul întregii filiere și **schimbă** prezentul. Acțiunea nu mai are loc asupra **unui subiect**, ci asupra **Universului!** Vindecătorul „se deplasează” în trecut, intervine, iar rezultatul se manifestă în prezent. Vindecarea unei tumori, de exemplu, își pierde aura paranormală, căpătând o cu totul altă dimensiune!

„Excursiile temporale” ale lui Edward Cameron

Ce poate simți cineva instruit și antrenat pentru... o misiune în timp? Prima tentație este să considere că acela care vorbește despre așa ceva nu face decât un... exercițiu literar și asta în cazul când nu există motive de a-1 bănuși de „neseriozitate”. Veți avea probabil acest sentiment citind cele ce urmează. Iar șansele ca să fie chiar așa nu sunt deloc neglijabile. Acest sentiment se întâlnește de altfel în multe situații în care subiectul aparține domeniului paranormalului. Dar dacă este totuși ceva real în toate acestea? Și care sunt experimentele sau discuțiile teoretice care ne-ar putea lămurii?

^ **începutul aventurii**

Relatările lui Alfred Bielek, făcute publice pentru prima dată într-o conferință și apoi apărute într-o revistă, sunt extrem de importante deoarece vorbesc despre experimente mai puțin cunoscute, unele dintre ele continuând în zilele noastre.

Cei doi frați Cameron (dintre care Edward s-a născut la 4 august 1916), au putut, datorită situației financiare fără probleme a familiei (proprietara unui magazin universal), să urmeze două universități de prestigiu. Edward a studiat la Princeton și apoi la Harvard, Duncan Jr. la Edinburgh, în Scoția.

X De pe puntea lui USS Eldrige la Washington

Cei doi frați au fost angajați de marina militară americană și au participat la testele navei *USS Eldrige* din anul 1943. După dispariția - pentru cei mai mulți inexplicabilă - a lui Duncan Jr., Cameron trebuie să facă față unor acuzații de spionaj! Situația devenise atât de gravă încât tot ce mai aștepta el era... Curtea Marțială. Dar, surpriză! Este transferat curând la Washington D.C., toate acuzațiile dispar și se pomenește detașat la Fort Hero - baza militară de la Montauk, Long Island. Acolo se întâmplă următorul mare șoc. Edward este... trimis în timp în anul 1983, când se găsește din nou angrenat în Proiectul Phoenix. Urmează o „atentă” spălare de creier, care îi va anula toate amintirile. Concomitent, este supus unui proces de regresie temporală și fizică. Când, din omul de 30 de ani ce era, ajunge, ca vârstă și ca dimensiuni, un copil de un an, este trimis înapoi în timp, în anul 1927. Pentru a lua locul unui copil care, la vârsta respectivă, murise într-un accident.

^ **Cameron sau Bielek?**

După cum avea să povestească el însuși, timp de peste o jumătate de secol din acel moment, singura familie pe care avea să o cunoască, singurii părinți, aveau să se numească Bielek. Al Doilea Război Mondial îl va găsi - evident, pentru a doua oară - ca marinar, încearcă să se lanseze în afaceri, dar nu reușește. După război urmează din nou Colegiul, la Newark, New Jersey și apoi la UCLA, Universitatea Californiei de la Los Angeles. Profesează apoi o carieră de inginer electronist. Va ieși la pensie,

ca Alfred Bielek, în anul 1988. Între timp însă are loc un alt eveniment cu totul extraordinar în viața lui: în 1986 îi revine memoria!

Din acel moment își dă seama că trebuie să își dedice viitorul unui singur scop. Începe un întreg ciclu de conferințe despre *Experimentul Philadelphia* - încercarea US Navy de a face o navă invizibilă pentru radar -, despre ramificațiile sale în alte proiecte, mai mult sau mai puțin secrete. Și despre aventura incredibilă a unui om ce s-a trezit pentru o îndelungată perioadă prizonier în timp. Un „arest” din care, privind înapoi, își dă seama că s-ar fi putut să nu mai scape niciodată...

Om sau Calculator?

Deși nu se vorbește despre ele, cercetările la nivelele cele mai înalte privind proiecte de control al minții prin intermediul radiației electromagnetice există, în America s-a scris despre acest subiect, în particular despre un proiect desfășurat la Montauk, încă din 1998, proiect strâns legat de *Experimentul Philadelphia*. Mai mult chiar, acest gen de cercetări implică „ramificații” interdimensionale și psihotronice - legând mintea omului de calculator. Se poate ajunge astfel la un nivel de neconceput de control al cuplului om-mașină asupra parametrilor „realității” înconjurătoare. „Controlorii” și „Supraveghetorii” unor asemenea proiecte s-au angajat într-un joc de-a Dumnezeu. Cumplit și, uneori, fără întoarcere...

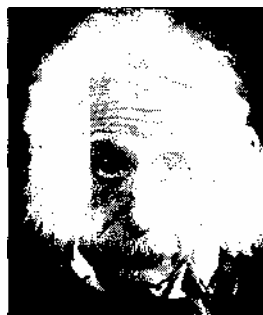
^ *Tehnologii secrete*

Totul a fost transformat într-o poveste de senzație pornind de la elemente reale legate de Câmp Hero și celebrul Laborator Brookhaven. Studiile despre o seamă de tehnologii secrete au început, se pare, spre sfârșitul anilor 1930, sub supraveghere guvernamentală. Baza experimentală o reprezentau cercetările și tehnologia inventată de Nikola Tesla, precum și teoriile lui Albert Einstein. Amândoi, presupus implicați în proiect. Ideea centrală a *Experimentului Philadelphia* era „îndoirea” undelor radar prin folosirea unor generatoare extrem de puternice, care ar fi făcut nava invizibilă. Surpriza neplăcută a fost că nava însăși a dispărut, apărând la Norfolk și revenind la Philadelphia... Membrii echipajului care au supraviețuit au înnebunit și au fost internați în spitale pentru bolnavi mintal. Explicația: nava fusese „transportată” într-o altă dimensiune.

Nikola Tesla -
unul din inventatorii geniali ai lumii.

Albert Einstein -
poate cel mai mare savant al sec. 20.

Numele adoptat pentru cercetările de la Brookhaven a fost *Proiectul Phoenix*, iar ideile au provenit din documente capturate de la naziști sau rămase de la Tesla. Phoenix era principalul proiect în controlul minții. Când s-a prezentat raportul de rigoare guvernului, acesta a decis oprirea sa imediată.

^ Și totuși...

După câțiva ani însă, Câmp Hero era operațional. Se vorbea de faptul că „acolo” erau realizate experimente privind războiul psihologic. Capacitatea psihică a subiecților era amplificată de echipamentul electronic pus la punct de cercetători. Aveau loc și experimente de manipulare temporală. Se presupune că un „vârtej” temporal a provocat dispariția navei *USS Eldridge*. Cercetătorii care au lucrat la Câmp Hero susțin că trei grupuri de extraterestri (ce locuiau la Câmp Hero) erau implicate în cercetări.

Marina americană a oferit o serie de explicații alternative, „normale” și plauzibile. „Legenda”, au spus ei, se datorește așa-numitului echipament de „degaussificare” ce era instalat pe nave și le făcea invizibile pentru minele magnetice, fiind conectat de îndată ce nava se afla în ape unde se semnalase prezența unor astfel de mine. Celebra invizibilitate nu a fost nici ea negată, dar s-a spus că era vorba doar de utilizarea generatoarelor pentru crearea unui puternic câmp termic, ce realiza un miraj capabil să facă navele „invizibile” pentru radare. Senzațiile de vomă și manifestările

de instabilitate ale echipajului se datorau, conform acelorași explicații, câmpului de înaltă frecvență emis de echipament.

S-au făcut cu adevărat experimente (tacit sau deschis agreate de oficialități) de manipulare spațio-temporală în Statele Unite sau în alte țări? Greu de spus. Deși unele surse pretind că a existat o recunoaștere guvernamentală, nu există documente doveditoare sau accesul la acestea este imposibil. **Teoretic**, din punctul de vedere al unei Teorii Unificate a Câmpului (pe care, se spune, Einstein a reușit-o, deși a pretins tot timpul că nu, fiind vorba de fapt de convingerea savantului, în urma consultării cu personalități de talia unui Bertrand Russel că omenirea nu ar fi pregătită pentru așa ceva), „Experimentul Philadelphia” este posibil.

Totul se continuă...

Afirmațiile lui Al Bielek (și nu numai ale lui!) privind posibile activități secrete în cadrul Proiectului Montaufe, din 1950 și până în prezent, au determinat investigații la fața locului care au durat doi ani. Rezultatul: există toate motivele pentru a se considera că asemenea activități continuă să se desfășoare într-un laborator subteran amenajat sub o bază abandonată a Forțelor Aeriene...

Rămășițele dezolante ale instalațiilor militare de suprafață nu sunt decât o fațadă. Mai mult, terenul sub care continuă să se desfășoare o activitate susținută aparține, măcar pe hârtie, Parcului de Stat al New Yorkului. Subsolul însă și orice proprietate s-ar afla acolo, prin contractul inițial, sunt ale guvernului federal! Cercetările au arătat chiar că noi niveluri subterane au fost adăugate laboratoarelor la începutul anilor 1990. Din câte s-a putut afla, cercetările de aici includ domenii cum ar fi psihotronica (interfațarea minte-mașină), fasciculele de particule, controlul electromagnetic al minții, simulări interdimensionale și ale găurilor negre, călătorii în timp, îndoiri de spațiu și timp etc. Sursele de energie la care se face apel sunt marile acceleratoare din apropiere, inclusiv cel de la Brookhaven.

Faptul că pentru o serie de accidente și incidente petrecute în zona de est a Long Island nu a fost furnizată niciodată o explicație plauzibilă (cum ar fi prăbușirea inexplicabilă a zborului TWA 800 din 17 iulie 1996), a

atras atenția asupra acestei regiuni. S-a vorbit de influența directă a fasciculelor de particule care au „scăpat” de la Brookhaven și ar fi putut produce dezastrul.

Adunând la un loc asemenea date cu rapoarte asupra istoriei recente a experimentelor de la Câmp Hero cuprinse în *Proiectul Montauk* și cu observațiile directe din timpul inspecțiilor la fața locului, precum și întâlnirile celor care se aventurau noaptea prin zonă cu un personal de gardă înarmat și foarte ferm în a-i legitima și a-i descuraja să meargă mai departe, s-a ajuns la concluzia că activitățile clandestine continuă în instalațiile subterane.

X Misterul bazelor „abandonate”

Deci: continuă sau nu cercetările secrete? După părerea autorilor raportului, răspunsul ar trebui să fie „nu... deși, da”. Aceasta pentru că în ultimii ani au avut loc diverse incidente la sau în apropierea bazei aeriene de la Câmp Hero/Montauk. Două dintre ele au implicat femei însoțite de copii: au fost oprite, agresate și amenințate de militari în uniformă, pentru simplul motiv că... ajunseseră acolo. Li s-a spus că încălcaseră o proprietate privată și se aflau într-o zonă rezervată personalului autorizat. Și sunt peste trei decenii de când se înregistrează întâmplări similare!

Nivelurile subterane adăugate suplimentar par a fi patru. Unele din experimentele desfășurate aici, ca „îndoirea” controlată a continuum-ului spatio-temporal, au avut (și au în continuare) efecte dezastruoase asupra subiecților (mulți dintre ei fiind tineri aduși din zonele învecinate), dar și asupra experimentatorilor. Acesta a fost de altfel motivul unei încercări de sabotaj pe scara largă, din interior, în august 1983, care a dus la închiderea bazei - cel puțin temporară și aparentă.

MESAJELE CODIFICATE ALE NECUNOScutULUI

Când se spune că ne aflăm în mijlocul unui adevărat ocean de informații, nu este vorba de o simplă figură de stil. Întrebarea care se poate însă pune este alta: le conștientizăm oare pe toate, sau măcar o majoritate semnificativă a lor? Se pare că unele dintre acestea sunt codificate, iar noi nu suntem totdeauna în posesia cheii potrivite pentru a le putea descifra. Mai mult: uneori nici nu ne dăm seama că avem de-a face cu un mesaj codificat!

Efectul Pygmalion

Efecte paranormale se întâlnesc adeseori în contextul unor profunde experiențe mistice, cum ar fi meditația tipică religiilor asiatice. Tehnicile de concentrare, de „golire de gânduri”, care să pregătească mintea și sufletul subiectului, înlăturând pe cât posibil orice sursă de distragere a atenției, sunt folosite și în studiile sau experimentele de parapsihologic.

Surprizele sunt și ele pe măsură, în particular, un test foarte elaborat, efectuat pe mulți subiecți, aleși din cele mai diverse categorii sociale, a evidențiat un aspect extrem de interesant. A fost vorba de „descrierea extrasenzorială” a unui set de patru imagini selectate de un calculator ...

> **Totul se află în emisfera dreaptă!**

Aproximativ 10% din subiecți au obținut procente de 55% în descrierea corectă a imaginilor furnizate de computer: un subiect, unul singur, a obținut recordul absolut de 100%! Toți aceștia erau oameni cu preocupări și/sau calități artistice deosebite sau care erau, într-un fel sau altul, creatori. Performanțele PSI superioare ale unor asemenea indivizi ar putea deci reflecta faptul că aceștia, mai receptivi la construirea de

imagini, sunt mai ușor capabili să depășească constrângerile contextuale sau raționale privind codificarea și transmiterea/prezentarea informației, având o gândire mai divergentă decât ceilalți.

Și încă un element important: experimentele au sugerat că atât capacitățile PSI, cât și cele artistice și-ar avea rădăcinile în emisfera dreaptă a creierului nostru!

X Masca realității

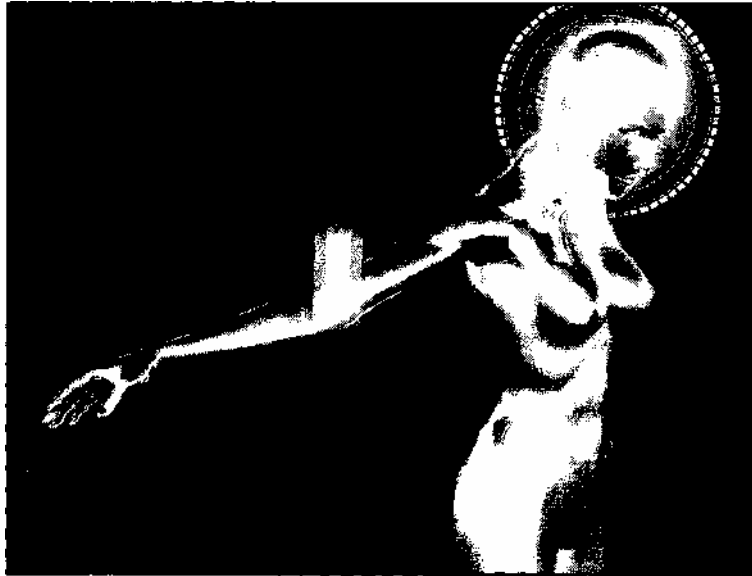
Există experimente ce sugerează că, dincolo de „masca realității” - zgomotul intern și extern în care trăim - se află un lucru cu adevărat extraordinar: informația ce ne parvine pe cale extrasenzorială, „calea PSI”. Experiențele de tip Ganzfeld-câmpul total, urmăresc tocmai reducerea acestui fond de zgomot și amplificarea raportului semnal-zgomot. Și, drept urmare, creșterea capacității oricărei persoane de a detecta „informația PSI”.

Experiențele, începute în anul 1974, au reușit să înlăture parțial masca realității și au dus la rezultate copleșitoare privind posibilitatea de a „ghici” semnalele transmise de partenerul de experiment în mod telepatic. Procentele obținute au fost atât de bine apreciate pentru că s-a calculat că probabilitatea de a fi datorate întâmplării era de mai puțin de unu la un miliard!

^ Sceptici și adepți

În 1986, Honorton și Schechter au putut arăta două lucruri remarcabile: cei care mai trecuseră prin experiențe PSI obțineau cele mai bune rezultate; la fel și aceia care practica o disciplină mentală. Opt ani mai târziu, după moartea profesorului Honorton, locul său la Universitatea din Edinburgh este luat de prof. Robert Morris, cunoscut pentru scepticismul său.

Fiind un cercetător autentic, Morris continuă însă experimentele, confirmând ipotezele lui Honorton. Mai mult, înțelege și clarifică ceea ce se numește „efectul cercetătorului”: așteptările experimentatorului pot influența rezultatele unui experiment PSI! Un efect cunoscut în psihologie sub numele de „Efectul Pygmalion” - ca în legenda antică, un creator de artă se poate îndrăgosti atât de puternic de opera sa încât îi poate da, în

Câți cercetători nu au fost supuși fără voie „Efectului Pygmalion”?!

final, viață! Aceasta poate explica de ce un sceptic nu va performa nicio dată (sau foarte rar!) într-un experiment PSI și de ce „adeptii”, obțin totdeauna rezultate pozitive.

Performanțe incredibile ale organismului uman

Inedia - capacitatea unor oameni de a rezista timp îndelungat, uneori zeci de ani, practic fără nici un fel de hrană, este una din performanțele cel mai greu de înțeles și explicat ale organismului uman. Unii cercetători studiază fenomenul în contextul ravagiilor provocate la ora actuală în lume de foamete. Căci, dintre cele mai implacabile legi ale biologiei, care, în ultimă instanță, guvernează conduita socială și politică a populației umane, legea lui Malthus este poate cea mai cutremurătoare. Negată uneori, ea lasă totuși amprenta unei evidențe de necontestat: în timp ce populația globului crește în progresie geometrică, posibilitățile de obținere a hranei cresc doar în progresie aritmetică. Ar putea fi foamea controlată?

* (
 V *

^ *Timpul se grăbește*

Evoluția omenirii în secolul următor este departe de a fi „liniștitoare”. Calcule efectuate acum un sfert de secol estimau capacitatea de producție a hranei pentru o populație cuprinsă între 5 și 11 miliarde de locuitori ai Terreii. Adică, în cea mai optimistă evaluare, pentru dublul populației actuale. Și după aceea? Drama organismului uman supus la înfometare este, din păcate, bine cunoscută din rapoartele lagărelor de concentrare naziste sau ale taberelor de muncă forțată ale gulagului comunist: distrofie generalizată, epuizare progresivă a organismului, moarte. Și totuși... Deși statisticile medicale stabilesc o limită de aproximativ 94 de zile pentru supraviețuirea în stare de privare alimentară totală, există cazuri de persoane care au trăit ani, zeci de ani chiar, fără să mănânce nimic, iar uneori și fără să bea. Acestea sunt celebrele cazuri de inedie.

^ *Supraviețuire inexplicabilă*

Se spune că Therese Neumann, o țărancă bavareză, a trăit fără să mănânce din 1922 până în anul morții sale, 1962 (din 1926 și fără să bea nimic!), iar Sfânta Lidwina din Schiedam a trăit fără mâncare 28 de ani. Cât despre misticul indian Giri Bala, acesta ar fi stabilit un record: 56 de ani! Cunoscutul Padre Pio alterna perioade îndelungate de nemâncare cu perioade de alimentare, fără a depăși însă 250 de calorii pe zi. Marthe Robin a încetat să mănânce în 1928 și, teoretic, până în anul 1979, când a murit, nu s-a atins decât de ostia pe care o primea la împărtășanie. Cum au fost posibile aceste performanțe? Ar trebui oare să ne gândim și la un alt punct de vedere, și anume la o abordare „paranormală” pentru rezolvarea unei probleme „anormale” - căci cum altfel ar putea fi considerată foametea la început de Mileniu Trei?!

X *Înțelegere salvatoare*

Inedia este de cele mai multe ori asociată cu o evidentă afinitate mistică a celui care o manifestă. Mai mult, ea este însoțită de alte manifestări tipice, cum ar fi apariția stigmatelor - situație detaliat documentată în cazul Theresei Neumann, supusă unei stricte supravegheri medicale. Și dacă în ceea ce privește problema foametei pe Terra - unul din fenomenele cu adevărat globale cu care am început deja să ne confruntăm - este

greu de afirmat că se întrevade o soluție. Un studiu aprofundat al fenomenului inediei poate furniza informații decisive privind înțelegerea condițiilor și dimensiunii modificărilor profilului endocrin al omului. Asemenea studii își pot găsi aplicații și în viitoarele zboruri interplanetare care, iată, sunt mai aproape decât am fi crezut acum câteva zeci de ani...

Soluții paranormale pentru situații limită?

Hipertermia - creșterea artificială a temperaturii organismului - nu face parte dintre cele mai cunoscute terapii medicale, dar a fost folosită în diverse perioade ale istoriei medicinei (de exemplu pentru vindecarea sifilisului). Și dacă puțini știu că ea s-a bucurat de o nouă atenție în încercarea de a găsi terapiile cele mai adecvate și mai eficiente în tratarea cancerului, încă și mai puțini realizează că, la origine, hipertermia face parte din manifestările calificate drept paranormale. Din nou avem de a face cu un fenomen pe care cercetătorii „ortodocși” refuză să-l abordeze, sau măcar ezită să o facă dar care, studiat cu metodele experimentului științific, ar putea aduce beneficii importante în încercările, uneori disperate, de a găsi soluții pentru situațiile extreme.

V Cei care sfidează frigul

În Tibet este cunoscută tehnica numită *tumo*: o degajare excepțională de căldură internă, chiar în condițiile cele mai nefavorabile. O relatare avizată despre *tumo* găsim la Alexandra David-Neel, pasionată cunosătoare a Tibetului și a practicilor sale. Astfel, pentru ca un *naldjorpa*, un candidat, să devină un *respa*, adică un maestru, el trebuia, gol complet, să se înfășoare în cearceafuri ude pe care să le usuce exclusiv prin căldura emisă de propriul corp: cerința minimă era de trei cearceafuri. Conform unor mărturii se ajungea însă și la mai mult de zece cearceafuri într-o noapte! Dar pentru unii acestea erau simple fabulații, exagerări ale călătorilor fascinați de lumea insolită a Indiei și Tibetului. Scepticii au suferit probabil un adevărat șoc atunci când într-o epocă apropiată de noi (anii 1950-60), în care existau și au fost folosite mijloace științifice de supraveghere suficient de sofisticate, lumea ecleziastică, dar și cea medicală, s-a confruntat cu un caz total ieșit din comun.

X Din nou Padre Pio...

... sau Francesco Forgione, pe numele său mirean. Un om cu o sănătate șubredă, dar „întrunind” aproape tot ce se poate imagina ca manifestare paranormală, de la levitație la inedia (supraviețuirea aproape total fără hrană) și hipertermie. Și nu frecvența manifestărilor era cea mai impresionantă, ci temperaturile la care ajungea: conform unor observații ale cercetătorilor care îl țineau sub supraveghere, peste 48 de grade! Deci parametri incompatibili cu viața! Cazul călugărului care a murit în anul 1967 readucea în discuție alte cazuri de hipertermie mistică, tratate superficial de lumea medicală, cum au fost Stanislas Kostka sau Măria Maddalena Pazzi (ce a trăit între 1565-1607) și care trebuiau să-și ude hainele pentru a putea suporta temperatura uriașă a corpului, să deschidă larg ferestrele iarna sau să umble desculți prin zăpadă...

^ Hipertermia - un posibil remediu?

Se poate deci spune că există un mecanism neinvestigat până la ora actuală nici de fiziologia clasică, nici de medicina modernă, prin care organismul uman poate, în anumite condiții, recurgând la anumite tehnici și în urma unor antrenamente adecvate, să traverseze o stare de hipertermie, caracterizată prin valori inimaginabile ale temperaturii sale. Fără ca aceasta să afecteze starea de sănătate sau starea de conștientă (lipsind manifestările tipice stărilor febrile). Descifrarea acestor enigme ar furniza informații și mijloace de acțiune formidabile: la o temperatură de 48,5°, de pildă, s-ar anihila orice urmă de țesut neoplazic, știut fiind că acesta este mult mai sensibil, chiar la temperaturi de 44°, față de țesuturile normale. Asemenea stări de hipertermie ar putea *realiza* sterilizarea organismului de orice viruși, poate și de virusul HIV.

Visuri științifico-fantastice? Nicidecum. Doar că o schimbare în abordarea paranormalului ar aduce numai foloase imediate omenirii...

Combustia spontană

Posibil de considerat ca o formă extremă a hipertermiei, combustia spontană este unul din cele mai controversate fenomene paranormale. Cunoscută încă din secolul șaptesprezece, ea se situează la limita dintre

investigația științifică și ancheta criminală! Căci este vorba de arderea totală sau parțială a unor organisme umane, aparent fără a afecta cu nimic locul înconjurător și obiectele aflate acolo. Joe Nickel, unul din cercetătorii contemporani ai fenomenelor paranormale, publicând în revista „*Skeptical Inquirer*” o recenzie la o carte dedicată integral combustiei spontane, „*în flăcări*”, ajunge chiar să scrie că „spectrul mitic al Combustiei Umane Spontane, CUS, refuză să moară întocmai ca legenda Contelui Dracula”...

Statisticile realizate de-a lungul veacurilor, dar și datele contemporane, indică o „preferință” netă a fenomenului pentru femeile în vârstă sau oricum trecute de prima tinerețe, în toate cazurile lucrurile se desfășoară la fel: organismul devine sediul unui proces de ardere care începe de regulă cu membrele superioare, pentru ca de aici să se generalizeze, cuprinzând întregul corp. Acesta arde pur și simplu, din el rămânând doar un morman de cenușă sau eventual resturi ale unor structuri anatomice incomplet arse.

Prima carte dedicată exclusiv fenomenului este cea a lui Ezechiel de Castro, apărută la 1642 (anul morții lui Galilei și al nașterii lui Newton) și descrie cazul contesei Cassandra Buri, căreia focul spontan i-a izbucnit pe brațe. Au urmat la scurt timp (cazuri de mare notorietate în epocă!) o altă aristocrată din Italia, Cornelia Zangeni, Susan Sewall din Maryland, contesa de Gorlitz din Darmstadt și multe altele. Unul din cazuri a stârnit o mare emoție, cel din 1725 al soției butarului Millet din Reims, găsită arsă într-o copaie complet neatinsă de flăcări, ca și o puțină aflată în același loc. Soțul, condamnat inițial ca autor al crimei, a scăpat datorită unui medic care a prezentat datele despre combustia spontană în fața tribunalului și a arătat tuturor că în tavanul (!) camerei unde avusese loc accidentul se afla o gaură produsă de foc...

Au existat și bărbați, însă, și nu puțini. După cum au existat și cazuri „neconsumate” integral, deci cu atât mai interesante pentru cercetare. Unul dintre ei este un profesor de matematică al Universității din Nashville, Tennessee, care într-o zi de iarnă a anului 1833 a simțit brusc o durere acută în gambă, însoțită de o flacără. A reușit să-și scoată pantalonul (care, bineînțeles, era neatins!), constatând că pe gambă avea o plagă excavată, care a necesitat timp îndelungat pentru vindecare. După

mai bine de un secol, scriind „*Forgerons et Alchimistes*”, Mircea Eliade se oprește și el la această enigmă a CUS, pe care o consideră ca transcendând condiția umană. Poate până într-acolo încât femeile să fie în posesia unui raport privilegiat cu focul, foarte personal și foarte complex, ceea ce le transformă, cum spuneam, în ținte preferate.

^ **Explicație imposibilă**

Există o tendință vizibilă de minimalizare a fenomenului și chiar de ridiculizare a sa. Pentru orice asemenea caz se găsește o explicație „simplă”, de cele mai multe ori invocând vârsta înaintată a subiecților - implicit neatenția și lipsa lor de (auto) control - sau alți factori cum ar fi faptul că fumează, beau etc. Profesorul doctor Dougal Drysdale, de la Universitatea Edinburgh era de părere (anul 1989) că oamenii sunt aidoma unor lumânări. Cu fitilul pe dinăuntru și ceara în care acesta poate arde, pe dinafară. Ceea ce ar explica apariția flăcărilor la temperaturi de câteva sute de grade (în locul celor 1900 de grade necesare combustiei unor părți organice). Este însă destul de greu de găsit un suport indiscutabil pentru orice fel de explicație. Poate singura observație care ar trebui luată serios în considerație este coincidența apariției fenomenului cu creșterea activității solare...

Răspunsurile lipsă

Cari Sagan a rostit odată o frază a cărei semnificație nu o percepem în adevărata ei profunzime nici astăzi: generația noastră are șansa de a trăi vremea când se formulează întrebările! Oricât de paradoxal ar părea, avem la dispoziție mai multe răspunsuri decât întrebări, chiar dacă se va spune că unele întrebări au de fapt mai multe răspunsuri, nu unul singur. Dar: așa cum se vorbește despre o „verigă lipsă” între maimuță și om, nu cumva există și unul, sau poate mai multe „răspunsuri lipsă”, fără care ne este foarte greu să facem pasul decisiv spre cunoașterea finală?

Nu este un lucru neașteptat ca toți cercetătorii interesați de fenomenele așa numite paranormale să se îndrepte pentru explicații spre științele tradiționale, în particular spre fizică. Este mult mai interesant însă când oameni de știință, să le spunem tot tradiționali, se apleacă fără

idei preconcepute asupra paranormalului. De fiecare dată când cel puțin unul din aceste două lucruri se întâmplă, cunoașterea omenească este în câștig.

O recentă conferință desfășurată sub titlul incitant de „teritorii neexplorate (*uncharted* sau *necartografiate* este de fapt termenul folosit) ale minții" a reușit să strângă specialiști din cele mai diverse domenii, de la fizică, chimie și medicină la biologie și psihologie, alături de oameni care și-au dedicat întreaga viață studiului paranormalului. Discuțiile, punctele de vedere și concluziile la care uneori s-a ajuns sunt extrem de interesante și actuale...

> **Drumul spre PSI**

Importante institute de cercetare din diverse țări își dedică o parte din activitatea lor studiului parapsihologici - chiar dacă unele recunosc deschis acest lucru, iar altele nu. Cu două destinații majore: aplicațiile militare și manipularea indivizilor, dar mai ales a maselor. Percepția extrasenzorială, telepatia, clarviziunea, psiho- și telekinezia (inclusiv antrenarea pentru experiențe de părăsire a corpului) sunt fenomenele complexe care focalizează cel mai mult atenția.

Posibilele aplicații includ crearea unor adevărate armate „psihice", formate din soldați beneficiind de rezultatele unui program de antrenament extrem de special, chiar dacă poartă un nume nespectaculos: „Dezvoltarea potențialului uman".

Informațiile privind asemenea activități sunt însă foarte greu de verificat și mulți specialiști manifestă rezerve serioase privind autenticitatea lor. Dar că ele **ar fi** posibile, este greu de contestat. Căci nu putem să nu ținem seama că cercetarea fenomenelor PSI pare a-și fi găsit rădăcini adânci în paradigmele fizicii - uneori chiar în mod inconștient, cum sunt de părere unii cercetători.

Sunt cazuri când se încearcă explicarea unor asemenea fenomene prin intermediul mecanicii cuantice, uitând că ceea ce numim „proprietăți PSI" sunt mediate de organisme animale și vegetale. A venit oare momentul „deplasării" dinspre fizica predominantă, spre un context bioinformațional? Să înlocuim încercările de a găsi o explicație unică a fenomenelor PSI cu ideea unei multitudini de forțe care le mediază? Să

dînlocuim caracterul „local” al modelelor noastre de până acum, cu unul de o altă natură, non-local?

> Este forța PSI mediată de energie?

Iată o întrebare care revine din ce în ce mai frecvent. Sunt multe fenomenele PSI care „trădează” legile fizicii: fenomenele PSI par a fi independente de spațiu și timp (nici o cușcă Faraday, nici distanțele nu le reduc efectele!).

De unde întrebarea: nu cumva explicația acestor fenomene se află în teoriile non-locale ale lui John Bell (care spun că orice sistem, orice fenomen, trebuie considerat în întregimea sa, nu doar „pe părți” și limitat la un anumit moment sau un anumit loc în spațiu)? Dar fiindcă și așa modelele pot fi prea restrictive, s-a avansat ideea (din partea unor oameni de știință!) că fenomenele PSI ar putea fi mediate de un câmp energetic de frecvență atât de joasă, încât este nedetectabil cu echipamentele de care dispunem în prezent. S-a sugerat chiar, că însuși termenul „energie” ar putea să trebuiască să fie înlocuit într-un asemenea context!

y Bioelectromagnetism!

Doamna Beverly Rubik este biofizician și a prezentat studiile sale privind câmpul electromagnetic care înconjoară organismele vii. O salamandă își poate regenera un picior tăiat - o broască nu: între câmpurile electromagnetice ale celor două există o mică diferență de energie, de ordinul a câțiva milivolți.

SQUID - dispozitivele cuantice supraconductoare (supersofisticate!) - folosite pentru măsurarea câmpurilor biologice ale omului constată un câmp foarte puternic emis de inimă, unul mai puțin puternic emis de ochi când se deschid prima oară dimineața, în timp ce undele cerebrale au câmpul cel mai mic, mai slab chiar decât cel muscular.

Deci s-ar putea ca elementul esențial să fie nu câmpul fizic în sine, ci câmpul informațional. Transmiterea informației PSI ar putea avea loc prin activarea unor receptori de pe suprafața celulelor noastre - ceea ce poate explica efectul fizic al unei cantități de energie provenită de la un vindecător. Codificate în aură, semnalele informaționale sunt decodificate de corpul omenesc și transformate în vindecare...

Necunoscutul din noi: între Pământ și Cer

În fascinantă încercare de deștelenire a „teritoriilor neexplorate ale minții”, fizicianul Fritz Popp a introdus termenul de „bio-informație electromagnetică”. Delicatul proces de codare-decodare a semnalelor ce se transmit între vindecător și pacient, despre care vorbea biofiziciană Beverly Rubik sunt probabil unde electromagnetice de frecvență extrem de joasă (FEJ) - nu mai mult de 300 Hz, imposibil deci de ecranat de o cușcă Farady, de exemplu. Și chiar dacă ne-am referi la astfel de fenomene doar ca la simple curiozități, ele pun probleme deosebit de complexe. Una dintre ele este fără îndoială...

^ Cum să măsurăm biocâmpul

Nu mai este vorba de speculații paranormale, ci de date certe, înregistrate cu aparatură de măsură perfect controlabilă. O instalație SQUID (Instalație Supraconductoare cu Interferență Cuantică) a înregistrat o emisie magnetică la o frecvență de 7-8 Hz, provenind direct din mâinile unui practician; într-o cameră tapetată cu cupru s-au înregistrat pulsuri de până la 100 V în prezența unor vindecători în acțiune; Beverly Rubik însăși a înregistrat pulsuri de 35-100 mV în vecinătatea doctorului Yan Xia, aflat în plină activitate, în timp ce Eugene Wallace înregistra cu un dispozitiv pentru numărarea fotonilor, un exces de biofotoni emiși de mâinile practicanților (flux care creștea când ei își impuneau acest lucru prin concentrare), cercetătorii de la Institutul de Matematică Heart constatau o coerență sporită a EKG-urilor unor persoane în meditație pozitivă, iar cupluri de îndrăgostiți izolați într-o cușcă Faraday puneau în evidență o modificare a activității cerebrale a unuia din parteneri atunci când celălalt era supus unui stimul vizual.

)• Geomagnetism și Geocosmos

Un element deosebit de important în înțelegerea modului în care sunt mediate fenomenele PSI este câmpul magnetic terestru, ce înregistrează mari perturbații cu o periodicitate de 11 ani, corelate cu ciclul petelor solare. Mai este apoi frecvența de 7-8 Hz, proprie cavității rezonante create între Terra și ionosferă (rezonanța Schumann), afectată și ea de

furtunile geomagnetice și solare. Aceeași, deci, cu frecvența emisiei alfa a creierului uman! Totul în același domeniu EJF! Cercetătorii au constatat că vindecătorii „în zi bună” sunt în rezonanță cu această frecvență și că (așa cum arată Scott Hill în cartea sa „**Ciclurile Cerului**”) modificarea frecvenței Schumann produce modificări ale comportamentului uman. Cercetări intense pe această temă s-au desfășurat în țările est-europene și în Rusia (unde continuă și astăzi).

^ Ipoteza cosmică

Dar, afirmă Beverly Rubik, există și o influență a întregului Univers. Parapsihologul Ed May a constatat că momentul optim pentru activitățile PSI este ora 13,5, timp sideral (un timp utilizat de astronomi și navigatori, care ține seama de mișcarea Pământului în raport cu stelele, nu cu Soarele). Aceasta pentru că în momentul când Calea Lactee se află la orizont și nu deasupra capului nostru, Pământul este mai expus influenței spațiului cosmic gol! Ar trebui, poate, să acordăm mai multă atenție relației noastre cu Galaxia din care facem parte, mai ales datorită radiațiilor care ajung pe Pământ. S-a dovedit că o serie de procese nu sunt atât de aleatorii pe cât se credea; dezintegrările nucleare, de exemplu, par a fi corelate cu unele cicluri cosmice.

Suntem creaturi ale Sistemului Solar, spune Beverly Rubik, și este posibil ca energiile, conștiința și chiar capacitățile noastre PSI să fie legate de un cadru cosmic mult mai cuprinzător...

EPILOG: LUMINILE UNEI ALTE LUMI

Am găsit o urmă stranie pe țărmurile Necunoscutului. Am imaginat teorii profunde, una după alta, pentru a-i explica originea, lână la urmă am reușit să reconstituim creatura care lăsase această urmă. Și vai, este chiar urma noastră." Aceste cuvinte îi aparțin lui Șir Arthur Eddington (*„Space, Time and Gravitation. An outline of general relativity theory”* - publicată pentru prima oară în 1920).

V-ați gândit vreodată cum vor suna interviurile de peste câteva milenii? Ar putea decurge, de exemplu, astfel:

„Reporterul: Am înțeles că ați găsit un strat de gheață sub suprafață...

Călătorul: Nu, gheață n-am găsit... Erau niște generatoare de oxigen acolo, un spațiu de înmagazinare și niște acumulate electrice pe care Cei Vechi le lăsaseră înainte de Exod. Le activaseră înainte de a pleca... Topiseră parțial calota polară pentru a obține minimumul de apă necesar...

Reporterul: Dar sistemul de iluminare?

Călătorul: Ne era total necunoscut. Șt ne-a luat mult timp până să-l punem în funcțiune. Generatoarele electrice, unele din ele cel puțin, mai sunt și acum funcționale! Aveam lumină suficientă și nu mai trebuia să folosim lanternele pe care le aveam cu noi.

Reporterul: Ați întâlnit niște construcții mai speciale?

Călătorul: Nu dedesubt/ Dar la suprafață erau de mai multe tipuri. De la ele s-a considerat că ar veni semnalul de joasă frecvență, constant dar slab, pe care îl înregistram continuu, fană la urmă s-a descoperit că era un semnal codat - cineva încerca să ne prevină să nu repetăm și noi aceleași greșeli...

Reporterul: Dar ființele care trăiau acolo?

Călătorul: Intrasem pe terenul a ceea ce fusese o civilizare străveche, extrem de avansată, care o preceda cu mulți ani pe a noastră. Era impresionant să-ți dai seama cum ființele acelea dispăruseră întâi odată cu lumea de la suprafață, pentru

a mai supraviețui un timp în adâncurile planetei... Doar câțiva dintre ei luaseră hotărârea de a-și părăsi lumea pentru alte planete mai primitive..."

... Se spune că aceasta ar fi povestea Marțienilor și că ospitalitatea de care aveau atâta nevoie au găsit-o pe Pământ. Planeta pe care au părăsit-o adăpostește acum doar Istorie - un infim fragment din istoria de miliarde de ani a Universului. Al nostru, al altora - de fapt nu contează foarte mult. Ceea ce are importanță este existența acestei atât de stranii combinații de materie și conștiință care se numește Ființa Umană. Sfâșiată între teama de a afla și nevoia imperioasă de a cunoaște - fără să-și mai pună problema dacă drumul acestei cunoașteri traversează o lume pe care, neavând la dispoziție cuvinte mai potrivite, o numim PAPvANORMAL - una din marile sfidări cu care s-a confruntat vreodată rasa umană!

CUPRINS

Universul incomplet	3
Paradoxurile științei	5
Cât de „clară” este știința?	5
Unde se află universurile paralele?	7
Fabrica realității	8
Un univers pentru fiecare	10
Lumina pe care nimeni nu o vede	12
Multiplele universuri ale ființei umane	14
Partea nevăzută a creierului.....	16
Fotografiile soților Kirlian	16
Cât de bine ne cunoaștem creierul?.....	18
Frontierele inefabile	20
Vizualizarea și citirea aurei.....	23
Energii la granițele lumilor	26
Energiile piramidelor	26
„Efectul de piramidă”	29
Când oamenii se ridică spre cer.	31
Energiile subtile.....	33
Kundalini - forța care se poate trezi	34
Invazia psihică	37
O nouă formă de război?	37
Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier	39
Mulțumesc pentru amintirile Dv.!	42
Indetectabil?	44
Acum putem vorbi.....	46

Virtuozități parapsihologice	48
în orașul Golemului	48
Atenție, se citesc gândurile!	49
Destinație necunoscută?	51
Proiecte secrete	52
 Porți spre Universuri paralele?.....	55
O veche problemă - halucinațiile	55
Psihofotografiile lui Hașdeu	57
Lumea lui Ted Serios.....	59
Halucinații sau realitate?	61
Partea misterioasă a Psihokineziei.....	63
 Jocul de-a Dumnezeu.....	66
Realitatea multidimensională.....	66
„Excursiile temporale" ale lui Edward Cameron	68
Om sau Calculator?	70
Totul se continuă	72
 Mesajele codificate ale Necunoscutului	74
Efectul Pygmalion	74
Performanțe incredibile ale organismului uman	76
Soluții paranormale pentru situații limită?	78
Combustia spontană	79
Răspunsurile lipsă	81
Necunoscutul din noi: între Pământ și Cer	84
 Epilog:: Luminile unei alte lumi	86